«Top direğe çarpıp geri döndükten sonra içeri girdi!»

Azizlik!

BEKLENEN ÇEKİLİŞ..

Senesonunda:
İstanbulda şahane
50 Apartman Dairesi
5 adet
100.000 lira
100 adet
5.000 lira
175 adet
1.000 lira
24 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri

**5 MİLYON LİRALIK
BU ÇEKİLİŞ İÇİN
TASARRUFLARINIZI
26 EKİM
TARİHİNE KADAR
İŞ BANKASINA
YATIRINIZ**

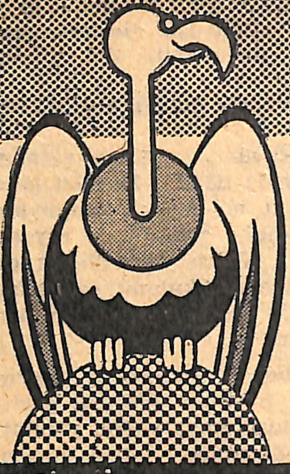

TÜRKİYE İŞ BANKASI

en fazla ikramiye veren Bankadır

Faal - 6721 - 250

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ : Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Akbaba Matbaası

Kapak baskısı : Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİATI : Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 115

10 Ekim 1963

YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İnayet ola!

GENERAL Motors'un Türkiye temsilcisi bay Dündar Özey'den bir mektup aldım. Bu mektup, Akbaba'da yayınlanmak için değil, beni aydınlatmak için yazılmıştır. Ama ben, kendim aydınlanıp okuyucularımı karanlıkta bırakmak istemem. Bu düşünce ile, haftalık konumu bir yana bırakıyor ve vatandaşlar huzuruna, sayın Özey'in sözleri ile yan yana çıkıyorum.

Mektubun özeti şudur:

1 — Türkiye'ye 10 milyon dolarlık lokomotif kredisi verilmesi kesinleşince, general Motors - rakip bir firmanın da bulunduğunu dikkate alarak - bir ilân kampanyası açmış.

2 — Times ve Newsweek mecmualarında daimî çıkan ilânlarını, Türkiye'de de Akis dergisine vermiş. «Bilâhara» bu ilânları bütün gazetelere de teşmil etmiş.

3 — Eğer ihaleyi kazanırsa, gazete ve mecmualarda: «General Motors lokomotifleri Türkiye'de!» şeklinde yeniden ilânlar da yapacakmış!!!

İşte bay Özey'in beni ışığa kavuşturmak için yazdığı mektubun özü bu...

Şimdi kavuştuğum aydınlık içinde, olayları daha iyi görmenin kolaylığı ile ben de birer birer konuşayım:

1 — General Motors ve Türkiye temsilcisi, on milyon doların kokusunu - fakir mahallede zengin komşunun pişirdiği külbastı kokusu gibi - duyunca, açılan iştahı ile beraber gözleri de açılarak «aman, demiş, şu milyonları rakibime kaptırmayım!»

E, milyonları rakibe kaptırmamanın yolu nedir?.. Devlete daha ucuz, daha sağlam, daha elverişli mal teklif etmek, değil mi?

Hayır, General Motors bu üstünlükleri nedense yeter bulmuyor ve bir de müşteri avlamak için ilân kampanyası açıyor. Nerede?.. Baskısı üçyüz elli bine dayanan Hürriyet gazetesinde mi? Hayır... İkiyüz bine varan Milliyet gazetesinde mi? Hayır... Yüz altmış binlik Akşam'da mı, yüzbinlik Cumhuriyet'de mi? Hayır... Akbabanın yarısı kadar satışı olmayan bir dedikodu dergisinde!

Bu derginin sahibi, biliyorsunuz, Başbakan sayın İsmet İnönü'nün damadıdır.

İkinci bölüme geçmeden sorayım: Ne hakkınız var bunu yapmaya bay Özey?.. Adı Yeni Türkiye devletinin iki temel taşından biri olan İnönü'ye ve kırk yılın toz kondurmadığı ailesine - size soruyorum, size - bunu yapmaya ne hakkınız var?

2 — General Motors'un iki Amerikan dergisinde, Times ve Newsweek'de daimî ilânları çıkarmış...

Elbet çıkar. Siz Amerika'da demir yollarının özel sektör elinde olduğunu bilmiyor musunuz?.. Ve siz, Türkiye demir yollarının adı «Devlet Demir Yolları» olduğunu duymadınız mı?..

Devletin açtığı eksiltmeye giren bir firma, ne maksatla ilân yapar?.. Devleti ilânla mı kandıracak?.. Hele o firmanın temsilcisi Başbakanın eşi ile akraba olursa, hele o firmanın temsilcisi Başbakanın oğlu ile bir başka işde ortak olursa ve hele o firmanın temsilcisi bu ilânları damat beyin dergisinde yaparsa!

Bu ilânlar, sizin kendi kelimenizle tekrarlayım «Bilâhara» başka gazetelere de verilmiş miş miş miş...

Affedersiniz ama sayın Özey, size bir şey soracağım: Kendinizi mi çok akıllı sanıyorsunuz, bizi mi çok aptal?

A beyefendi, devletin satın alacağı değil, ancak özel sektörün satın alacağı malların ilânı gazetelere verilir ve bu da ancak satış sırası ile, önce çok baskılı günlük gazetelere, çok baskılı dergilere ve yine sizin deyiminizle «bilâhara» okuyucu yoksulu, düşük baskılı dergilere... Yoksa, dedikodu ateşi bacayı sardıktan sonra «Aman, öbür gazetelere de birer, ikişer ilân serpiştirelim» demek, görüyorsunuz ki sizin bile galiba pek de parlak olmayan aklınıza gelebiliyor!

3 — Eğer ihaleyi kazanırsanız, gazete ve mecmualarda «General Motors lokomotifleri Türkiye'de!» diye yeni bir ilân kampanyası da açacakmışsınız.

Sayın Özey, satırlar arasında kırptığınız gözü görmeyecek kadar kör zekâlı değilim.. Benim sayfalarım, ancak dalaveresiz ilânlara açıktır... İnayet ola!

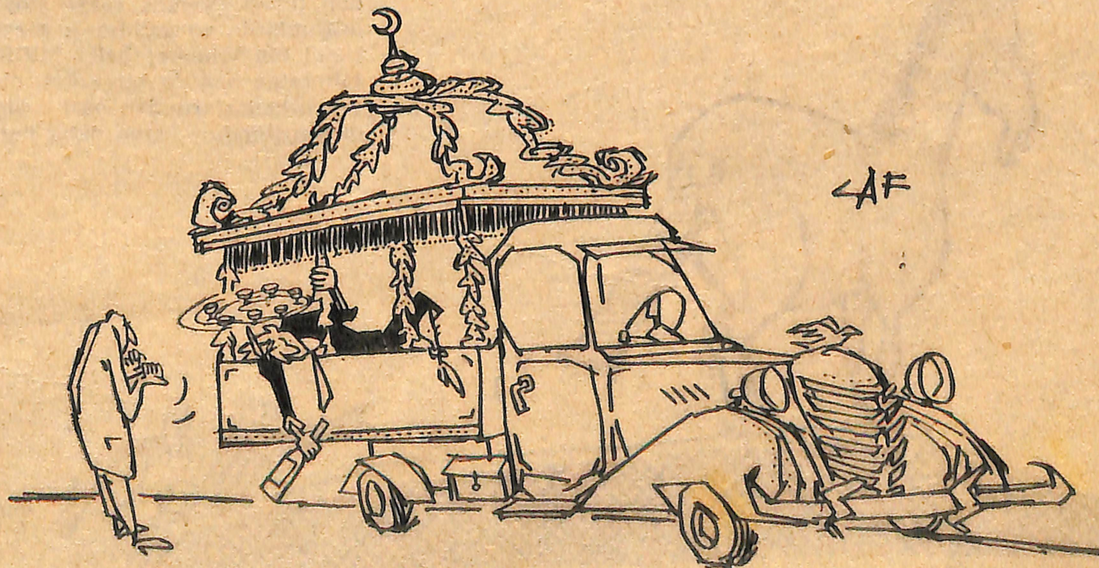
Yusuf Ziya ORTAÇ

NOT :

Sayın İnönü'nün bir ömür boyu şerefli kalmış adını, böyle bir çekişme içinde - bir damla mürekkep sıçratmamaya dikkat ederek de olsa - kullanmak, benim için yine acıdır. Sebep olanlar utansın.

Y. Z. O.

«Aydında sarhoşlar cenaze arabası ile taşınacak!» — Gazeteler —

— Allah taksiratını affetsin!

Beni anlayan ilk kadın!

AZİZ NESİN

Yeniden içtik. Yüzünü yüzümde gezdirdi. Ördek palazının yüzme dersi almadan içgüdüsüyle yüzdüğü gibi, ben de erkeklik içgüdümle böyle durumlarda bir kadının dudaklarından öpülmesi gerektiğini anladım. Ama bütün hayatında yalnız yaşlı kadınların elini saygıyla öpmüş, benim gibi altmışında bir erkek için bir kadını dudaklarından öpmek olacak iş değildir. Kalbim duracak gibi oldu. Telâş içinde Süreyya'nın elini öptüm. Öperken de sanki bana: «Ben senin bildiğin kadınlardan değilim!» diye bağıracakmış gibi geldi. Oysa o,

— Oooh... Beni mesut ettiniz! diye inledi.

Ben de mest olmuştum.

— Asıl mesut olan benim... dedim.

Garson gelirken toparlandık; adam içki dolu sürahiyi masaya bıraktı.

— Şerefinize!

Bardakları bıraktıktan sonra,

— Siz dünyanın en büyük yazarısınız, Çehov kadar, Mopasan kadar... dedi.

Bir yandan içkiden, bir yandan kadının sürekli övgülerinden olacak, hayatımda ilk defa kendi kendime güvenir olmuştum; işte o hızla,

— Çehof da Mopasan da kim oluyormuş yahu! diye bağırdım.

Uysal bir sesle,

— Balzak kadar büyüksün... dedi.

Artık benim için büyüklük pazarlığının sınırı yoktu. Demir masaya yumruğumu vurup,

— Balzak da yazar mı sayılıyor yani... dedim.

— Doğru, dedi, sen ancak olsa olsa Şekspir'le ölçülebilirsin.

Bir kere ipin ucunu kaçırmış, ölçüyü şaşırmıştım artık. Çünkü kadın beni iyice zıvanadan çıkarmıştı. Dudağımın yanından - çok affedersiniz - «Hestir!» der gibi,

— Şespir!.. diye tısladım, Şespir ha!.. Yazık, sen de beni anlamıyorsun...

O üzünçle bardaktaki sert içkiyi sonuna kadar içtim.

— Beni yanlış anlama n'olur, dedi, dünya edebiyatında seninle boy ölçüşebilecek hiç kimse yok...

— Gelmiş ve gelecek... dedim.

— Evet, dedi, sen bir edebiyat Tanrısısın...

Kadının içimden geçenleri okuyuşuna şaştım. Hayatımda ilk defa anlayışlı bir insan görmüştüm.

— Ben demek istiyorum ki, dedi, Şekspir'in zaman zaman sana yaklaştığı olmuştur.

— Artık o kadarı da olur, dedim, bilmem kaç yüzyıl önce yaşamış elin İngilizinin bana birazcık yaklaşmasına da engel olmazdım ya...

— Sen, sen... Sen hepsinin büyüğüsün, en büyüğü... dedi.

Artık bana siz değil, sen diyordu.

— Tabii... dedim.

— Seni seviyorum Hasan... dedi.

Başım öylesine döndü ki, oturduğum koltuktan düşüp yere kapaklanacaktım.

— Sen benim dâhi'msin. Sen bir gün mutlaka Nobel Armağanını alacaksın...

— Sanki Nobel kazananların benden farklı kuyrukları mı var... Hepsi de inek... dedim. Tabii alırım Nobel'i... Hem de iki - üç kere alacağım, göreceksin...

— İnanıyorum sana sevgilim. Seni seviyorum Hasan...

— Ben de seni seviyorum Süreyya...

İşte o zaman aklım başıma birazcık gelir gibi oldu. Yahu, ben bunca yıl yaşadım, hiçbir kadın bana yüzvermedi de, peki bu kadına ne oluyor böyle?.. Benim enayi olduğumu bu kadına kim söyledi? Yoksa beni hayatımda hiç aynaya bakmadım mı sanıyor? Herşeye katlanırım, ama, anayi yerine konulmaya, aslâ!

Tam içime böyle bir şüphe kurdunun girdiği sırada, Süreyya demir sandalyeden yere, çayırın üstüne kaydı. Beni de elimden tutup yanına çekti. Böyle durumlarda ne yapılması gerektiğini hiç bilmem; belki bilirim bilmesine ben de bir erkek olarak arkadaşlarımdan bazı şeyler duymuşumdur, ama daha önce hiç böyle birşey başımdan geçmemiş olduğu için beceremem. Bu zor durumdan kurtulmak için,

— Ya birisi gelir görürse!.. dedim.

— Görsün... Dünya görsün, umurumda değil... Ben bu gece dünyanın en mesut kadınıyım. «Yarabbi, yoksa ben rüyada mıyım! Yoksa ben öldüm de ben günahsız kulunu cennetine mi çekip aldın?» diye içimden geçirdim.

Yanyana uzanmıştık çayırın üstüne. Başımın altından geçirdiği kolunu bana yastık yapmıştı. Bu durumda böyle durulamıyacağı, benim de birşey yapmam gerektiği, ama bu gerekeni yapamıyacağım için benim için çok zor olan bu durumdan kurtulmak için,

— Düzelelim, belki garson gelir... dedim.

— Gelsin, herkes gelsin... dedi, yoksa memnun değil misin? Ağlıyordu. İşte o zaman bütün şüphelerim dağıldı. Ben ne budala insanmışım... Kendisini böylesine veren bir kadından nasıl şüphe edilebilirdi? Demek «Aşkın gözü kördür» dedikleri doğruymuş. Bana âşık olduğu için, benim ne biçimde, ya da ne biçimsizlikte olduğumu kadının gözü görmüyordu. Süreyya benim özdeksel varlığımı değil, sanatçı kişiliğimi seviyordu. Aydın kadınlar işte böyle olur.

Ama hâlâ içimde bazı şüpheler kıpırdaşıyordu.

— Demin söylediklerin doğru muydu? dedim.

— Hangisi o?

— Hani benim Şekspir'den daha büyük olduğum...

— Yaa... Demek bana güvenin yok...

Boşalan bardakları doldurdu, kollarımızı birbirinden geçirerek, birbirimizin elinden içtik. Süreyya'nın bu aşk akrobasisi çok hoşuma gitti.

O'nun sözlerine niçin inanmıyayım sanki... Peygambere ilk inanan da karısı değil miydi!..

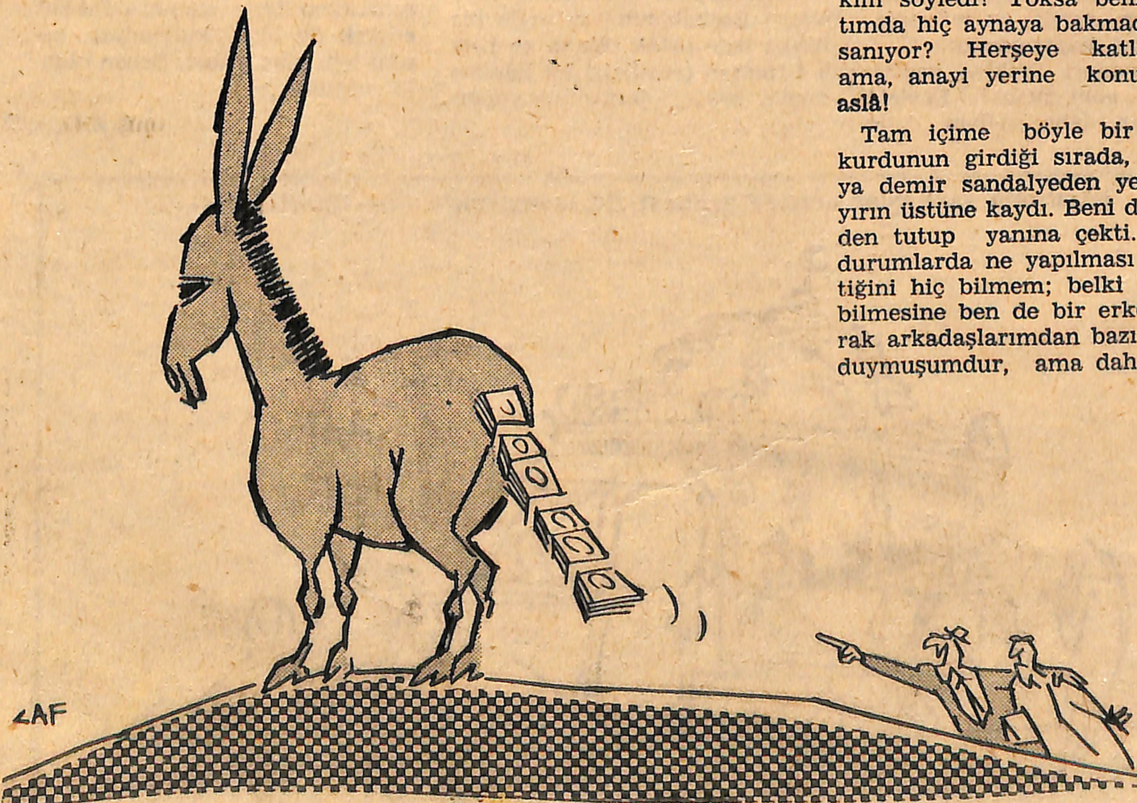
O zaman da başka bir şüphe ateşi içime düştü. Kadının yüzünü ay ışığında iyice seçemiyordum ama yüzü çirkin gelmemişti. Belki de sakattı, kamburdu, topaldı, mutlaka bir arızası vardı. Bir sağlık kurulundan sağlam diye rapor alabilecek bir kadının, hattâ çürük olanının bile, bana ve benim gibi birine tutulabileceğini bir türlü aklım almıyordu. Boşalan sürahiyi doldurmak bahanesiyle kalktım. O da kalktı. Maksadım onu bir de aydınlıkta görmekti ve gördüm: Bir harika, her çizgisi, her noktası bir harika...

İçkimiz elde döndük yine o kuytuya. Çayıra bir daha uzanmıyalım diye ben hemen sandalyeye oturdum. O da sandalyeye oturdu. İçkiye devam ediyorduk.

— Hayatında kimbilir ne çok kadın vardır... dedi.

O böyle söylerken bardak ağzımdaydı. Birden genzime kaçan içkiyi püskürterek bardağı masaya bıraktım. Toparlandıktan sonra,

— Ben pek ş'apmam... dedim,

— İşte bizim maaş!

— Hiç boşuna inkâr etme, vardır, vardır...

— Olmasına var tabiî... Ama ben ilgilenmem ki...

— Bilirim ben onları, sen ilgilenmesen de onlar seni bırakmazlar ki...

— Evet, doğrusu çok rahatsız oluyorum...

— Yoksa beni de öyle bir kadın mı sanıyorsun?

— Sen, beni anlayan ilk kadınsın...

— Onlar şöhretin için üstüne düşüyorlar, ama ben seni Hasan olduğun için seviyorum.

Buraya kadar konuşmamız tatlı tatlı giderken birden,

— Hayatındaki kadınları anlat! diye tutturdu.

— Canım nasıl olur... Erkekliğe sığmaz... Yapamam... Ayıptır vallahi... filân dedimse de dinletemedim. Bir bardak içkiyi daha yuvarlayıp,

— Geçmiş maceraları mı soruyorsun? dedim.

— Hayır... Şimdikileri...

— Bir tane sarışın kadın var.

— Evli mi?

— Evli olan da başka... Bu dul. İki tane de esmer var...

— Başka?

— Bir de kumral var ama, sakın kimseye söyleme...

— Adı ne?

— Artık müsaade et de adı gizli kalsın...

— Yaaa... demek, benden saklıyorsun...

— Canım senden saklar mıyım hiç... Ama...

— Sanki ben adını bilmiyor muyum: Şükran...

— Hayır, Şükran da başka... Bu daha zayıftır.

— Hepsi bu kadar mı?

— Daha var ama... Adlarını bile hatırlıyamıyorum.

Bununla da yetinmedi, ille de bana bu kadınlarla olan maceralarımı anlattırmaya kalktı. Her biri için birer macera uydurdum.

Süreyya ağlıyordu. Başını göğsüme dayadı, hıçkırıklar içinde sarsılarak,

— Kıskanırım... Ben kıskanç bir kadınım Hasan! Yalnız benim ol Hasan! dedi.

— Bu saniyeden itibaren yalnız seninim Süreyya, sana aitim...

Ben neden ona maceralarını, hayatındaki erkekleri sormuyorum diye kendime şaştım. Ama o kendisi anlattı. Dört kere evlenmiş, ama mutlu olamamış, çok acılı günler yaşamış. Ruhunu anlayan bir erkek bulamamış, oysa kırk kalbi mutluluğa susamışmış...

Anlattıkları beni çok duygulandırdığı için, kendimi tutamadım, gözlerimden yaşlar boşandı.

— Ruhumu anlayan tek erkek çıktı, o da sensin Hasan! dedi.

Birleşen yüzlerimizde gözyaşlarımız birbirine karıştı, kana kana ağladık.

Dönüşüm için son tiren birbuçuktaydı. Saatime baktım, bir... İstasyon uzaktı, ancak yarım saatte gidebilirdim.

— Gidecek misin? dedi.

— Burda kalamam, son tiren... dedim.

Bu sırada bir erkek sesi,

— Süreyya, Süreyya!.. diye bahçede çınladı.

— Dayım beni arıyor, galiba bizimkiler de kalkıyor.

— Nerde oturuyorsunuz?

— Yeşilköy'de...

— Gece yarısından sonra tâ Yeşilköy'e nasıl gideceksiniz?

— Dayımın arabasıyla... Yengemle çocukları da var.

Onsuz yaşıyamıyacağımı söyliyecektim ki,

— Sensiz yaşayamam artık Hasan... Sana inanayım mı? dedi.

— İnan! dedim.

— Yemin et!

— Namussuzum ki...

— İnandım şimdi.

— Sen de yemin et!

— Ölünü öpeyim ki...

Dayısı bahçede hâlâ «Süreyya!» diye bağırıyordu. Bir türlü ayrılamıyorduk.

— Seni kaybedersem kendimi öldürürüm... dedi.

— Ben de... dedim.

— Yarın buluşalım.

— Nerde?

— Florya'da. Plâja gideriz.

— Kaçta?

— Sabah dokuzda plâjda ol... Cennet plâjının kapısında.

— Hayır, hayır... Seni plâj kapılarında bekletmeye gönlüm razı değil. Ben dokuzda plâjdayım, beni bulursun... Ama bekletme beni...

Birbirimize sarıldık. Ne zaman ağlasam burnum da akar. Süreyya'yı öperken burnumu iyice çektimse de, yine de güzel yanacığını burnum ıslattı.

— Allasmarladık sevgilim.

— Güle güle Hasan...

Süreyya ışıklı vilâya yürüdü. Ben de istasyona yöneldim. Eski bakanı görmemiştim bile... Ama artık bakanın eskisi de yenisi de umurumda mıydı benim!..

— Sonu gelecek sayıda —

Aziz NESİN

* * *

Anadolu yollarında kazalar şoförlerin uyumasından ileri geliyor. — Gazeteler —

— Eyvah, bizim şoför uyur gezermiş!

Veda töreni

Amerika'ya yerleşmiş Türk ailelerinden kalabalık bir gurup geçenlerde vatan hasreti ile İstanbul'a geldikten sonra, dönüşte, tekme, tokat birbirlerine girmişler. Hem de nerede biliyor musunuz? Uçağın içinde, bulutların arasında...

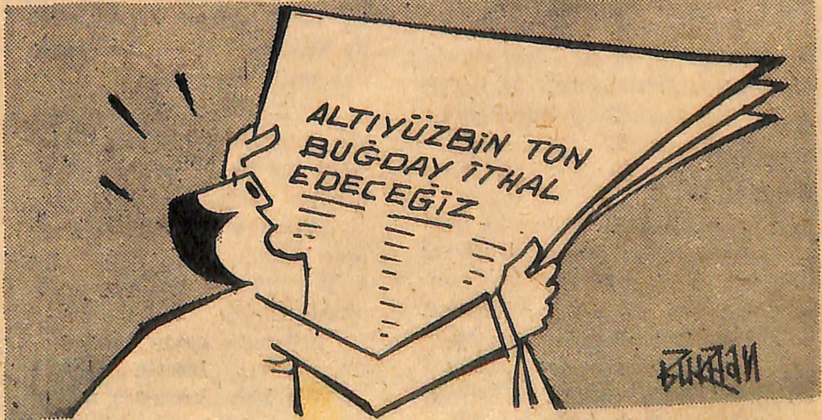
Bre aman, denge bozulmuş, kanat bir yana yatmış, Marmaraya düşecekler.

Çaresiz, pilot, eline geçirdiği bir balta ile hepsini yola getirmiş..

Bize kalırsa acele etmiş pilot: Uçak Türkiye sınırlarını aşar aşmaz veda töreni kendiliğinden sona ererdi!

Güler misin?

Ağlar mısın?

PAZARTESİ :

Elimdeki gazetede tesadüfün yan yana getirdiği iki haber gördüm: Olaylardan biri Adana'da geçiyor, biri Paris'te.

Adana'daki olay şu: Fuhuş yapan iki bar artistini vilâyet hudutları dışına sürmüşler..

Paris'teki de şu: Birkaç yıldır, Fransa'nın başkentine turist akını azalmaya başlamış. Bu büyük gelir kaynağını tekrar zenginleştirmek için, De Gaul'ün emriyle toplanan komisyon neye karar vermiş, bilir misiniz?

Fransa'da turistleri memnun edecek kadınlara madalya verilecek. — Gazeteler —

Caddelerde salınan fahişelerden, mesleklerinde başarı göstereceklere nişan verilmesine!

Ne dersiniz, Fransa'nın gösterdiği bu itibar karşısında yerli sürtüklerimiz de kafile kafile Paris'in yolunu tutarlar mı acaba?

SALI :

Bir kızcağız. Kocaman gözbebekleri ile gazete sayfasından bana bakıyor. Yaşı dokuz, Adı Ümran. Süleyman Nazif ilkokulunda öğrenci...

Gazete sayfasında işi mi ne?.. Dokuz yaşındaki Ümran yaşı kadar hırsızlık etmiş!

A Ümrancık, gittiğin mektebin adına bak: Süleyman Nazif...

Süleyman Nazif'in edebî mezhebince: «Sirkat-i şiir edene kat'ı zeban lâzımdır!»

Türkçesi: «Şiir çalanın dilini kesmek lâzımdır!»

Şiir çalmak, ki şimdi radyo çalmaktan daha kolay.. Yeter ki, sen, çalınmaya lâyık bir şiir bul da göster bana... Zor olan bu!

Süleyman Nazif okulunda yetişen öğrenciye bakın: Dokuz yaşında dokuz sabıka...

Bahtsız Süleyman Nazif yine bahtiyarmış: Bu haberi okumadan önce öldü!

ÇARŞAMBA :

Diyarbakır - Van arasında işleyen uçaklarımız artık yolcu taşımaya yetişemiyorlarmış... Program, haftada iki seferden üçe çıkarılmış... Bu gidişle, değil haftada üçe, günde üçe çıkarılacak diyorlar. Sebep mi?.. Eşkiya!

Vatandaşlar, soyguncuların henüz gök yüzüne çıkamadıklarını ve henüz bulutlar arasında pusu kuramadıklarını düşünerek selâmeti uçmakta buluyorlarmış.

Eh, hem İçişleri Bakanlığını tebrik ederiz, hem Türk Hava Yollarını: Bu sayede, biri eşkiyadan kurtuluyor demektir, öbürü de ziyandan!

PERŞEMBE :

Bir trafik memuru bir şoföre ceza kesmiş. Bunun üç tane «Ama»sı var:

1 — Ama dalavereli bir ceza kesmiş: Makbuzun altına karbon kâğıdı koymadan, kopyesiz...

2 — Ama şoför de malın gözü imiş: Çakmış bu dalgayı...

3 — Ama... Evet asıl mühim ama bu: Ama trafik memuru kaç para çalmış, biliyor musunuz?

Bir taksi şoförüne üç milyon lira ceza kesemez elbet.. Üç yüzbin lira da kesemez.. Üç bin lira da kesemez.. Üç yüz lira?.. Hayır, üç yüz lira da kesemez. E, ne mi kesmiş öyleyse?.. Otuz lira!

... Ve altına karbon kâğıdı konmadan, kopyesiz kesilen bu otuz liranın yirmi lirasını çalmış...

Tanzimat edebiyatımızın ünlü şairi Ziya Paşayı bir daha rahmetle analım. Ne demişti üstad:

Milyonla çalan mesnet-i izzette serefraz,
Bir kaç kuruşun mürtekibi cay-ı kürektir!

Seni yirmi lira hırsızı seni... Çek cezanı, çek!

CUMA :

Bir Türk doktoru. Adı Özer Ozan. Bizim Tıp Fakültesini daha 1957 de bitirmiş. Henüz altı yıllık doktor. Yaşı, ya otuz, ya otuz iki... Burada kalsa ne olurdu acaba?.. Bir apartıman odasında hasta bekleyen bir yarı işsiz. Haftanın çoğu günü eve siftahsız dönecek.. Haydi talih yüzüne güldü diyelim, maaşsız denecek kadar az maaşlı bir asistan!..

Ama Özer Ozan Amerikaya gitmiş. Gitmiş de ne mi olmuş? New-York'da büyük bir hastahaneye baş asistan... Baş asistan olmuş da ne olmuş?.. Orada, sahici bilim adamlarının çevresine girmiş, profesörlerinin sevgisini, yardımını kazanmış... Biliyorum, gözlerinizde yine ayni soru var: Kazanmış da ne olmuş?

Efendim, bu altı yıllık genç Türk doktoru «Böbrek biopsisi» konusunda yeni bir metod ve yeni bir araç bulmuş...

Şimdi patenti Özer Ozan adına alınan bu âlet, Amerika'da yapılmakta ve kullanılmaktadır.

Affedersiniz, Ortak Pazarın eşiğinde beklediğimiz bu günlerde size bir şey soracağım: Musluğa ihtiyacım var. Piyasada, iki günde bir bozulmaz, kullanılır musluk yapan, satan birini biliyor musunuz?

CUMARTESİ :

Gördünüz mü?.. Duydunuz mu?.. Okudunuz mu?.. Kıyametin kopmasına yalnız otuz altı yıl kalmış!

Sene 2000... Bir Göktaşı yağmuru, ihtiyar küremiz üstünde ne varsa yok edecekmiş.

Bunu söyleyen bizim üfürükçüler değil. Kırmızı cepkenli, sarı şalvarlı falcı kızlar da değil. Bunu söyleyen, Şili'nin meşhur Villa Alemana rasathanesinin eski müdürü ünlü astronom Munoz:

— 15 Kasım 1999 da yerin altı üstüne gelecek diyor...

Bu çeşit bir dedikodu karşısında ne demiş bizim Nasrettin Hoca:

— Gelsin bakalım, demiş, belki altı üstünden iyi çıkar!

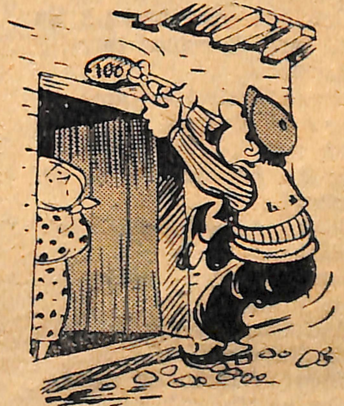
Bize göre de hava hoş: O tarihte nasıl olsa yerin altında olacağımıza göre, tekrar üstüne geleceğiz demektir.

Gençler, çocuklar, otuzaltı yıl sonra kopacak kıyameti siz düşünün.. Bize, bugünkü geçim kıyameti yeter!

PAZAR :

Affedersiniz, münasebetsiz bir sorum var: Şu kimimizin yüz numara, kimimizin helâ, kimimizin tuvalet, kimimizin apteshane, hattâ kimimizin de memişhane dediği yerin yapılması, tekrar affedersiniz, din işi midir, dünya işi midir? Bakınız havadise:

Mardin ilimizde umumî helâ yokmuş. Bu yüzden halk sıkıntı çekermiş. Eh, helâ vatandaş için bir ihtiyaç sabret, hele kalkınma plânının helâ bölümüne gelelim demek olmaz. Belediye tutmuş uygun bir yere para harcamış, halkı rahata kavuşturacak bir genel apteshane yaptırmış. Milliyet gazetesinde resmini de gördüm: Dış yapısı ile de güzel bir bina...

Ama, aradan aylar geçtiği halde, helâ bir türlü vatandaş hizmetine açılamamış...

Suyu mu yok, musluğu mu takılmamış, başka bir eksiği mi var diye düşünmeyiniz. Sadece Mardin Müftüsü izin vermiyormuş açılmasına!

Yahu, bir dünya işi, bir Belediye işi olan şehir apteshanesinin açılıp kapanması ile bir din adamı olan müftünün ne ilgisi olabilir, değil mi?.. Oluuur: Muhterem müftü efendi hazretleri hesap etmiş, kitap etmiş, bir de anlamış ki, helâ taşları kıbleye karşıdır... Eh, müftü bu, vermiş fetvayı: Elcevap, açılamaz!

Bu sayın din adamımız, acaba helâsız kalan vatandaşların ağaç diplerinde, duvar köşelerinde sıkıntıdan kurtulurlarken ne tarafa döndüklerini, ne tarafa durduklarını, birer birer peşlerine düşüp, birer birer takip ediyor, tetkik ediyor, kıbleye yönelenleri irşat ediyor mu dersiniz?

Elcevap, açılamazmış!..

Biz de bir sual soralım ve bir fetva verelim:

Lâyık Türkiye Cumhuriyetinin kırkıncı yılında böyle müftü olur mu?

Elcevap: Olamaz!

Konuştum saçlarına kar yağmış bir adamla,
Bana garip bir zevki tattırdı damla damla.
Sordum: «Kaç yaşındasın?» Dedi: «Doğmadım henüz..
«Hele dünya görelim, o vakit görüşürüz!..»

Sordum: «Neden yalnızsın.. Yok dostun, arkadaşın?»
Dedi, usanmış gibi: «Böyle dinç olur başın..
«Bizim evde arama - uzun sözün kısası -
«Ne ziyafet masası, ne de altun kasası!..»

Sordum: «Ya birdenbire gelse misafirlerin?»
Dedi: «Maksatlarını bilirim kâfirlerin..
«Söylerim dertlerimi, ferahlayıp gülerler,
«Sonra - âfiyet olsun - kem gözle beni yerler!..»

Sordum: «Sence evlenmek?» Dedi: «Tek türlü yemek!»
Dedim: «Çocuk?» Düşündü: «Karşılıksız bir emek..
«Başkasını çağırmak beğenmediğin eve..
«Gövdenden bir parçayı yaklaştırmak aleve!..»

Sordum: «Niçin olmadın azıcık mal sahibi»,
«Bir dikili taşın yok?» Baktı şaşırmış gibi:
«Ayol, biz dâvetliyiz.. Dünya büyük bir konak..
«Oradan ister misin bir şeyi çekip almak?..»

Sordum: «Bir dileğini Tanrı yapmazsa şayet,
«Küsüp kara bahtına, eder misin şikâyet?»
Dedi: «Sadaka versen fakire her ay başı,
«Bir kere de unutsan, çatılmalı mı kaşı?..»

Sordum: «Durup dururken sana çıkışsa biri?
Dedi: «Bu saldırışa sevinsem vardır yeri..
«Eğer edep verseydi Allah öyle hayvana,
«Benim nasıl çıkardı insanlığım meydana?..»

Sordum: «Elbet dinç kalmaz bütün ömründe insan,
«Hiç keder etmez misin meselâ hastalansan?
Dedi: «Bu bir lûtuftur.. Şükran duyulur ancak,
«Sağlığın nimetleri böyle anlaşılacak!..»

Sordum, izi yoksa da bakışlarında hırsın:
«Zengin olmak azmile ticaret yapar mısın?»
Dedi: «Meziyetsizim, söyliyemem ki yalan..
«İstemem, doldurmasın küpümü meşrû talan!..»

Sordum: «Sarmış herkesi politika hevesi,
«Senin Partin hangisi?» Dedi: «Kokteyl partisi!..»
Sordum: «Peki, siyaset?» Dedi: «Uzatma, Beyim..
«Bilmem nasıl diyeyim: Sen yeme, ben yiyeyim!..»

Sordum: «Ya hayat nedir?» Dudak büktü o zaman:
«Yaşamak mı?.. Korkuyla yüksek ağaca tırman;
«Tehlikeyi göze al, dala zorlukla eriş,
«Sonra oradan kopar kuru, tatsız bir yemiş!..»

Sordum: «Düşmanın var mı?» Dedi: «Bulunur biraz..
«İyilik yaparsın da sana kim olmaz garaz!..»
Sordum: «Son dileğin ne?» Dedi: «Sohbete meyna..»
Sustum.. Elimden düştü onu gösteren ayna!..

Necdet Rüştü EFE

RÖPORTAJ

Konuştum saçlarına kar yağmış bir adamla,
Bana garip bir zevki tattırdı damla damla.
Sordum: «Kaç yaşındasın?» Dedi: «Doğmadım henüz..
«Hele dünya görelim, o vakit görüşürüz!..»

Sordum: «Neden yalnızsın.. Yok dostun, arkadaşın?»
Dedi, usanmış gibi: «Böyle dinç olur başın..
«Bizim evde arama - uzun sözün kısası -
«Ne ziyafet masası, ne de altun kasası!..»

Sordum: «Ya birdenbire gelse misafirlerin?»
Dedi: «Maksatlarını bilirim kâfirlerin..
«Söylerim dertlerimi, ferahlayıp gülerler,
«Sonra - âfiyet olsun - kem gözle beni yerler!..»

Sordum: «Sence evlenmek?» Dedi: «Tek türlü yemek!»
Dedim: «Çocuk?» Düşündü: «Karşılıksız bir emek..
«Başkasını çağırmak beğenmediğin eve..
«Gövdenden bir parçayı yaklaştırmak aleve!..»

Sordum: «Niçin olmadın azıcık mal sahibi»,
«Bir dikili taşın yok?» Baktı şaşırmış gibi:
«Ayol, biz dâvetliyiz.. Dünya büyük bir konak..
«Oradan ister misin bir şeyi çekip almak?..»

Sordum: «Bir dileğini Tanrı yapmazsa şayet,
«Küsüp kara bahtına, eder misin şikâyet?»
Dedi: «Sadaka versen fakire her ay başı,
«Bir kere de unutsan, çatılmalı mı kaşı?..»

Sordum: «Durup dururken sana çıkışsa biri?
Dedi: «Bu saldırışa sevinsem vardır yeri..
«Eğer edep verseydi Allah öyle hayvana,
«Benim nasıl çıkardı insanlığım meydana?..»

Sordum: «Elbet dinç kalmaz bütün ömründe insan,
«Hiç keder etmez misin meselâ hastalansan?
Dedi: «Bu bir lûtuftur.. Şükran duyulur ancak,
«Sağlığın nimetleri böyle anlaşılacak!..»

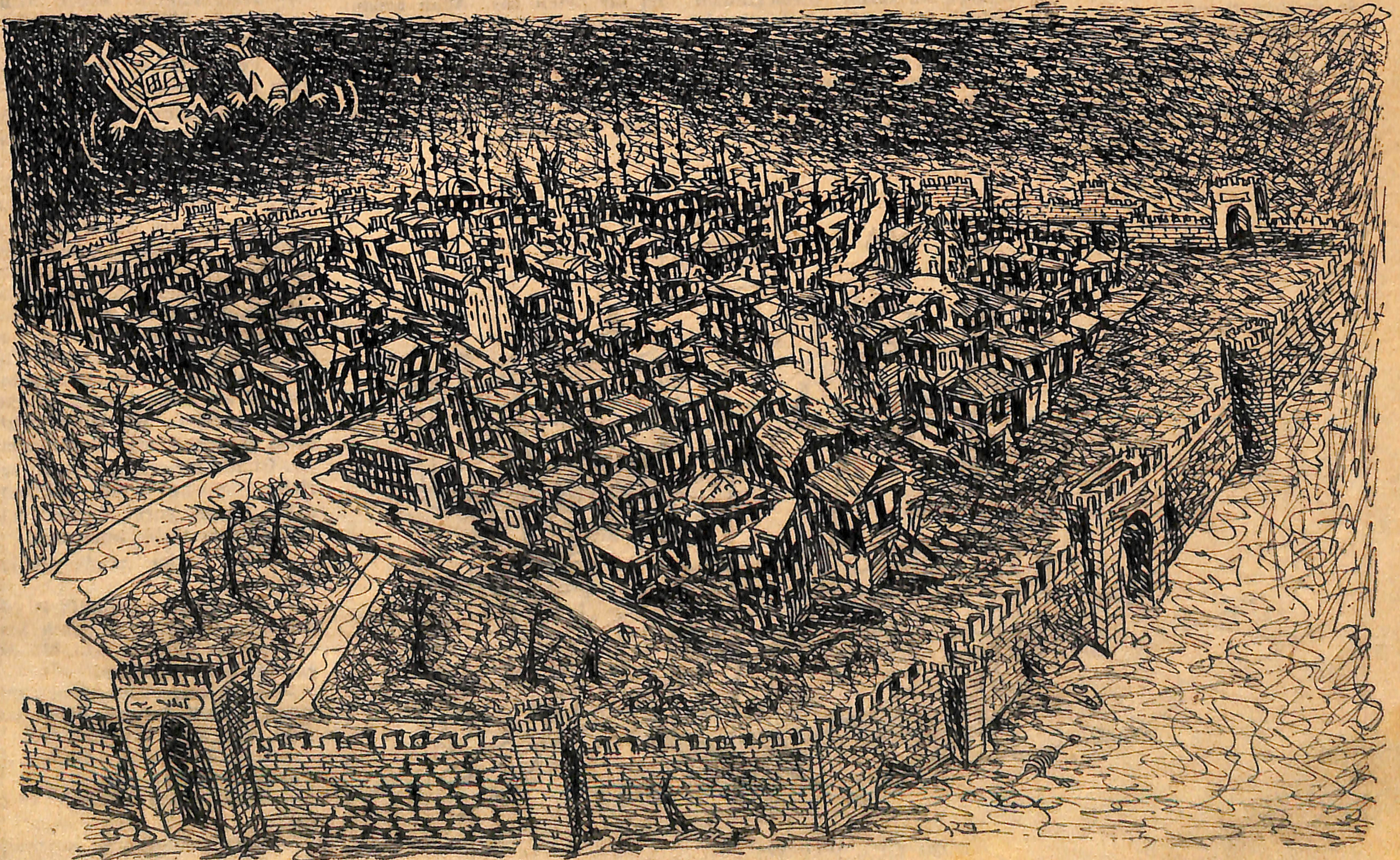
Sordum, izi yoksa da bakışlarında hırsın:
«Zengin olmak azmile ticaret yapar mısın?»
Dedi: «Meziyetsizim, söyliyemem ki yalan..
«İstemem, doldurmasın küpümü meşrû talan!..»

Sordum: «Sarmış herkesi politika hevesi,
«Senin Partin hangisi?» Dedi: «Kokteyl partisi!..»
Sordum: «Peki, siyaset?» Dedi: «Uzatma, Beyim..
«Bilmem nasıl diyeyim: Sen yeme, ben yiyeyim!..»

Sordum: «Ya hayat nedir?» Dudak büktü o zaman:
«Yaşamak mı?.. Korkuyla yüksek ağaca tırman;
«Tehlikeyi göze al, dala zorlukla eriş,
«Sonra oradan kopar kuru, tatsız bir yemiş!..»

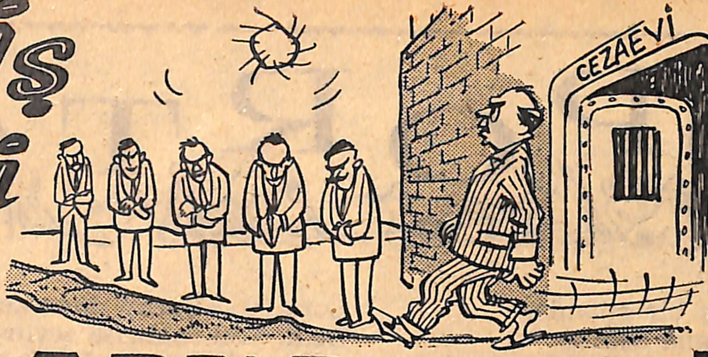
Sordum: «Düşmanın var mı?» Dedi: «Bulunur biraz..
«İyilik yaparsın da sana kim olmaz garaz!..»
Sordum: «Son dileğin ne?» Dedi: «Sohbete meyna..»
Sustum.. Elimden düştü onu gösteren ayna!..

Necdet Rüştü EFE

— Bak karıcığım, şurada boş bir arsa var!

Kaçır - İş Şirketi

ADNAN VELİ

Yaşlı kadın, merdivenleri ağır ağır çıktı. İkinci katta, camlı bir oda kapısının önünde durdu. Kararsız bir hali vardı. Etrafına bakınıyordu. Koridorun öbür ucundan, elinde halkalı tepsi ile, beyaz önlüklü bir kahveci göründü. Yanından geçerken kadın ona:

— Oğlum, baksana biraz buraya, dedi.

— Buyur teyze..

— Sen bu hanın kahvecisi misin?..

— Burada çalışıyorum..

— Zekeriyya beyin yazıhanesi hangi odada acaba?..

Adam geriye döndü. Eliyle işaret etti:

— Buradan doğru git.. Sol tarafta yüz numara vardır. Yüz numarayı geçtikten sonra ikinci kapıdan içeri gir..

— Allaha emanet ol evlâdım..

Yaşlı kadın onun tarif ettiği tarafa yürüdü. Tuvaleti geçtikten sonra ikinci kapının önüne gelince durdu. Etrafına bakındı. Kimseler yoktu. Bir cesaretle kapıyı açıp içeri girdi. Oda, camlı bir bölme ile ikiye ayrılmıştı. Kadın, camlı paravananın kenarından uzanıp içeri baktı. Pencere tarafındaki masada gözlüklü bir adam yazı yazıyordu. Odadan içeriye birisinin girdiğinin farkında değildi. Yaşlı kadın:

— Oğlum, dedi. Zekeriyya beyin yazıhanesi burası mı?..

Adam gözlüğünü çıkarıp gelene baktı:

— Buyurun valde hanım, dedi. Burası..

— Epice de merdivanı varmış buranın.. Ağır ağır çıktım ama, gene de yoruldum..

— Buyurun şöyle oturun efendim..

— Oturayım evlâdım.. Enikonu da uzaktan geldim.. Beni buraya Leman hanımın kaynı Ziya yolladı..

— Hangi Ziya valde hanım?..

— Vişnezâde'de oturur. Meymenetli Ziya derler..

— Haaaa, anladım.. Şu bizim Ziya..

— Evet, o.. İyi efendidir, sizden iyi olmasın..

— Bilmez olur muyum?.. Eski arkadaştır..

— Hah işte, ben de onun demesi üzerine buraya geldim evlâdım..

— İyi ettiniz valdeciğim.. Bir emriniz mi vardı?..

— Aaaah ah.. Benim derdim düşman başına.. Ama bak senden bir ricam var. Konuştuklarımız burada kalacak mı?..

— Ona ne şüphe efendim..

— Vallahi elim ayağım titriyerekten buraya geldim. Sırf Ziyanın söylemesi üzerine...

— Tamamen müsterih olun teyzeciğim. Bizim mesleğimizin birinci şartı, sıkı ağızlı olmaktır..

— Allah senden razı olsun Zekeriyya bey evlâdım.. Benim size bir işim düştü..

— Hayrola.. Buyurun..

— Ziyanın söylemesine göre, sizin yazıhaneniz, mapusaneden adam kaçırtma yazıhanesiymiş, öyle mi?..

— Yalnız mapusaneden değil, hastahaneden de, tımarhaneden de, nezarethaneden de kaçırırız..

— Hah, tamam.. Ben de öyle duymuştum.. Aman kimseler işitmesin bunu..

— Bizim gizli kapaklı bir işimiz yok valde.. Biz bu işi bir âmme hizmeti olarak yapıyoruz.. Zaten bizim yaptığımız bu iş, memleket ihtiyaçlarından doğmuştur. Söz temsili, bir gün bakıyorsun Sava Vafidis pırrr diyor, Avrupa'ya uçuveriyor.. Arkasından Yassıada kuzularından Ali İpar pırrr, diyor.. Arkasından Akşemsettinoğlu çekiyor cızlamı.. Daha bunlara gelinciye kadar neler.. Bu işi herkes tek başına yapacağına, biz bir yazıhane açıp ihtiyacı karşılamak istedik.. Bu arada üç beş kuruş ekmek parası da biz kazanacağız..

— Vallahi çok iyi yapmışsınız.. Şimdi, ben de onun için size geldim zaten.. Benim başımda da bir oğlan var.. Allah acısını göstermesin, tam bir baş belâsı.. Geçen hafta gene pulis yakalayıp mapusa tıkıvermiş..

— Suçu nedir sizin çocuğun?..

— Esrar.. O körolasıcadan bir türlü yakasını kurtaramadı.. Kendi düşen ağlamaz diyeceğim ama, bizim oğlanın naturası zayıf olduğu için ince hastalığa yakalanacak diyerekten ödüm kopuyor.. Analık zor şey..

— Elbette hanım teyzeciğim.. Ana olmıyan bilmez bunu..

— İşte onun için ne yapıp yapıp bu oğlanı mapustan kurtarayım diyorum..

— Yani kaçırtmak istiyorsunuz, öyle mi?

Kadın, sesini biraz daha alçaltarak cevap verdi:

— Ah inşallah.. Kolaycana olur mu, bilmem ki?..

— Valla valdeciğim.. Bunun masrafını ödedikten sonra elbette olur. Parayı verdikten sonra dünyada olmıyacak iş var mı?..

— Hay ağzını öpeyim evlâdım.. Elbette harcı masrafı neyse, vereceğiz.. Ama şöyle ucuz tarafından bize bir kolaylık yapıver..

— Valla valdeciğim, bizim tarifemiz Belediyeden tasdiklidir!

— Ayol Belediye nasıl tasdik etmiş bu işi?..

— Canım efendim, adam kaçırtma tarifesi diye tasdik ettirmedik ya.. Nakliye işleri diye tarife verdik Belediyeye.. Orası da mühürü bastı!

— Öyleymiş.. Belediyeden kolay mühür basılıyormuş. Geçende Remziye hanım gazetede okuduydu: Şoför ehliyeti almak için sağlık raporuna bile mühürü basmış. Âmâ adama, ceylân gözlüdür diye rapor çıkarmışlar. Topal adamı, canbaz; kanburu, civan; nüzüllüyü pehlivan; keli sırma saçlı; çipili, samur kaşlı, muşmulayı pâlûze, pâlûzeyi acuze yapıveriyormuş bu raporlar..

— Hah, tamam.. Elbet bizim de bu işde bir sırrımız vardır.. Onun orası bize ait..

— Peki evlâdım, şimdi bu iş kaça olur dersin?..

— Valdeciğim, bizde iki çeşit tarife vardır: Birincisi lüks tarife.. Mapusaneden bir adamı alâyı vâlâ ile çıkartırız. Çiçekler veririz eline. 63 model araba ile gideceği yere kadar götürüp bırakırız. Bir hafta müddetle de, yemeğini sigarasını, gazetesini temin ederiz. Ondan sonrası kendine aittir.. Bir de ikinci sınıf tarifemiz vardır ki, buna Turistik sınıf da diyoruz. Turistik tarifede kaçan adamı kamyon güvertesinde taşırız. Eline çiçek vermeyiz. Bir hafta müddetle ekmeğini, sigarasını sağlarız. Günde bir tek de gazete veririz. Memleket içinde saklanacaksa başka, yurt dışına çıkacaksa başta tarife kullanırız!

— Peki, ya bu arada yakalanıverirse?..

— Bu yazıhane garantili iş görür teyzeciğim.. Ben zaten sizden parayı alırken, size bir de garanti fişi vereceğim.

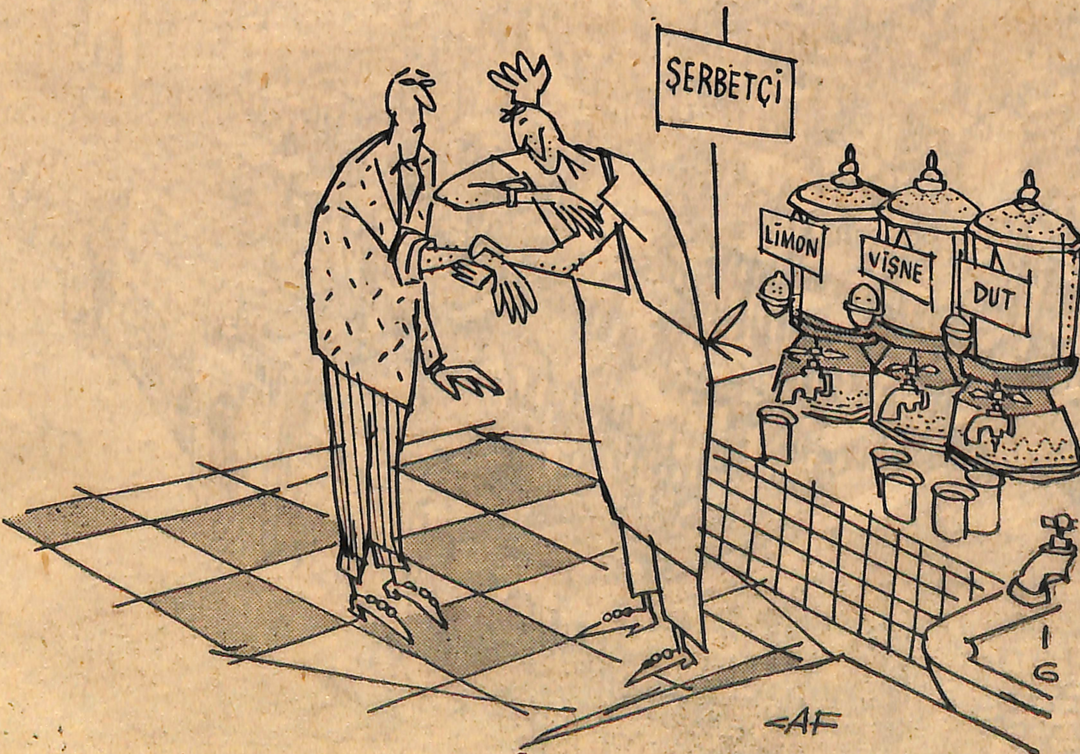
— Allah razı olsun senden evlâdım.. Şimdi öyleyse, bizim yezidin işini kaça bitireceksin?..

— Onu konuşalım şimdi..

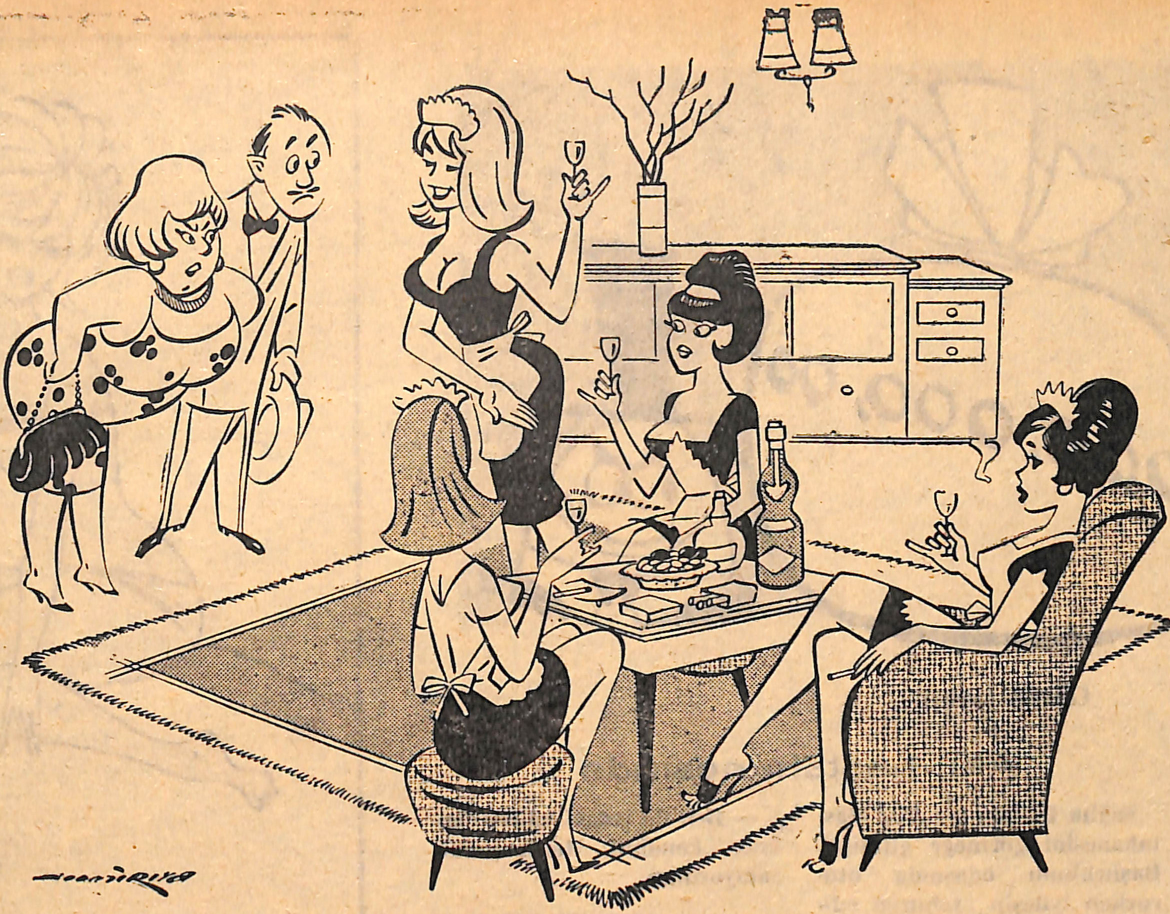
— Konuşalım..

— Senin oğlan nerede yatıyor?..

— Önce mapusaneye koymuşlar.. Dün de Gülhanenin karşı-

Nabza göre şerbet!

— Tanıştırayım sizi: birinci, üçüncü, dördüncü kattaki arkadaşlarım!..

sındaki Tıbbı Adliye götürmüşler..

— Pekâlâ.. Tıbbı Adli'den kaçırması, bir hafta saklaması, yedirip içirmesi bize ait olmak üzere 6000 liraya bitiririz bu işi..

— Lüküs tarife mi bu?..

— Yoooo, turistik tarife.. Lüks olursa on binle biter..

— Ah, pek de çok evlâdım.. Ben nasıl veririm 6000 lirayı?..

— Eee valde, bu iş kolay iş değil.. Bir defa, harcı masrafı, dünyanın parası..

— Harcı masrafı da neymiş a canım?.. Harç pulu yapıştıracak değiliz ya oğlanın alnına!

— Öyle deme.. Bu işin kamyoncusu var, gözcüsü var, erketecisi var, zulacısı var, yatakçısı var.. Sonra bu yazıhanenin telefonu, kirası, elektriği, personel masrafı var.. Yani sen bizde masraf mı arıyorsun?.. Hem ben sana esrar işidir diye ucuz tarafından tutuyorum. Yoksa senin oğlan Yassıada kuzularından olsa, yirmi bine de bitmez bu iş.. Ama şunu da söyliyeyim ki, şimdiye kadar bizden memnun kalmıyan bir müşteri bile çıkmamıştır, kendimizi methetmek gibi olmasın.. Her bir işi, tereyağdan kıl çeker gibi yaparız.. O ehliyet işinde, sahte rapor işinde çalışanlar, bu yazıhaneye odacı bile olamazlar.. Biz temiz iş görürüz, helâl para alırız!

— Peki bu işe Hıfzı bey ne der acaba?..

— Kim Hıfzı bey?..

— Hani Angara'da bir bey var ya.. Vekil diyorlar adına.. Polislerin en başı..

— Haaa, anladım.. İçişleri Bakanını söylüyorsun valde.. Ama o karışmaz böyle işlere.. Onun vazifesi değil.. Onun vazifesi beyanat vermek.. «Muhakkak yakalanacaktır» demek.. O beyanatlardan bize bir zarar gelmez.. O her zaman söyler o sözleri.. Bakan olduğu ilk günde bile Koçero yakalanacak demişti.. Hâlâ yakalanacak.. Onun için bizim esas işimiz başkalariyle..

Kadın biraz düşündü. Altı bin lirayı gözü yemiyordu:

— Daha ucuzcana bir şey yapmak kabil değil mi evlâdım?.. dedi. Altı bin lira bu, sen onu kaçırmadan ben aklımı kaçırırım sayarken...

— Valla ben size en asgarisini söyledim valde.. Avukata altı bin lira veriyorsun, sonunda hava alıyorsun.. Çünkü o işin garantisi yok. Ama bizim işde garanti var. Onun için bu yazıhanenin adına «Garantili Kaçır-İş Şirketi» demişler.. Sen şimdi düşün taşın, ne zaman bize cevabını getirirsen, biz de hemen kolları sıvarız valdeciğim...

Kadın enikonu düşünceye dalmıştı. Bir ara yerinden kalktı:

— Ben şimdi gideyim.. Cumaya gelip bir cevap getiririm, dedi. Eh, bizim yezit cumaya kadar da dişini sıkıversin Tıbbı Adlî'de...

Adnan Veli

PORTRELER

Yusuf Ziya Ortaç

Bu kitapta, edebiyatımızın en ünlü 26 şair ve romancısını bütün sanat incelikleri ve özel yaşayışları ile tanıyacaksınız.

Bu kitapta, Abdülhak Hâmit, Tevfik Fikret, Cenap Şehabettin, Halit Ziya, Rıza Tevfik, Ahmet Haşim, Ömer Seyfettin, Ziya Gökalp, Yahya Kemal, Reşat Nuri, Peyami Safa ve daha birçok şöhretler karşınızda canlanacak, sizinle âdeta konuşacaklardır.

Birinci baskısı çıkar çıkmaz kapışılan Portreler'in:

İkinci baskısı

Gelecek hafta satışa çıkarılacaktır.

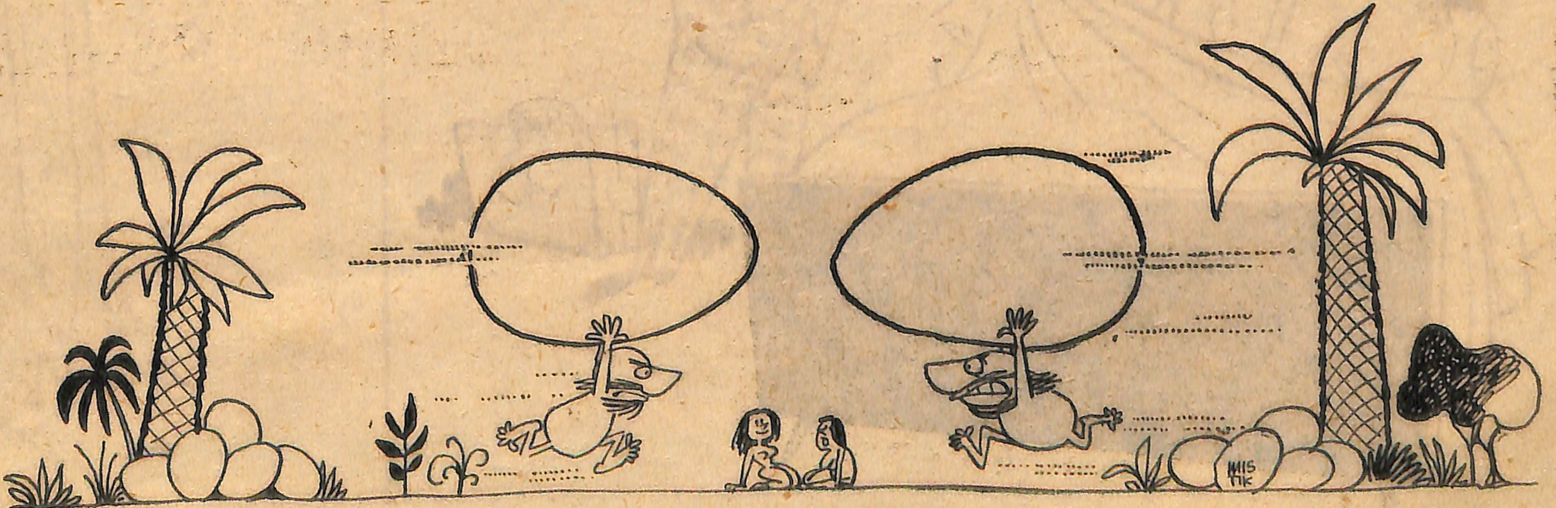
En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak ve beş renkli kuşe kuvertür içinde..

Fiatı 7,50 Kuruş

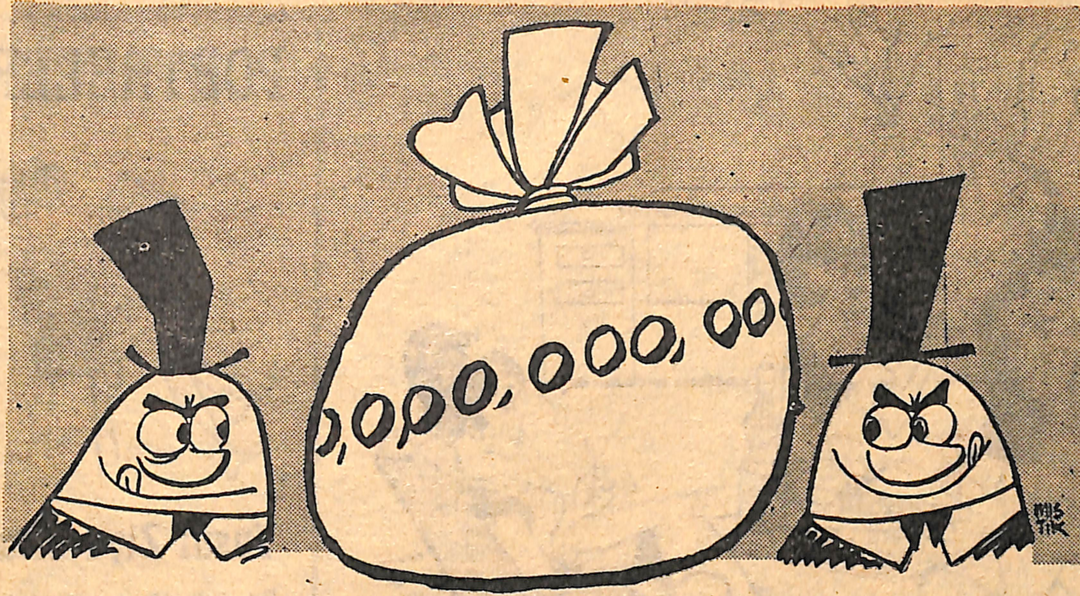
Umum satış merkezi: Akbaba yayınevi, Divanyolu Klodfarer caddesi No: 8 - 10

Siparişler, ancak posta, yahut banka havalesi karşılığı gönderilir.

Taş devri karikatürleri:

— Bakalım kimin yumurtası daha sağlam!.

Görüş farkı!

Sevgi

Kadın, gazete okumakta olan kocasının yanına sokularak içli bir sesle sordu:

— Beni seviyor musun?

Koca, gazeteden başını kaldırmadan cevap verdi:

— Tabiî karıcığım..

— Hakikaten beni seviyor musun?

— Evet dedik ya!

— Demek beni seviyorsun öyle mi?

— Evet, dedi, seni sevmeseydim her gece rahatsız edildiğim bu evde kalır mı idim?

Akıl hastahanesinde

Sağlık Bakanı bir Akıl Hastahanesini görmeğe gitmişti. Başhekimin odasında otururken iyileşip taburcu edilen bir hasta evrakını imzalatmak üzere içeri girdi. Bakan sordu:

— İyi baktılar mı size burada?

— Çok, çok iyi baktılar. Hiç merak etmeden siz de yatabilirsiniz.

Bakan gülümsedi:

— Ben, dedi, hasta değilim, Sağlık Bakanıyım.

Hasta ona tuhaf tuhaf bakarak:

— Ben de tedavi edilmeden önce kendimi Reisicumhur sanıyordum.

* * *

İçkinin tesiri

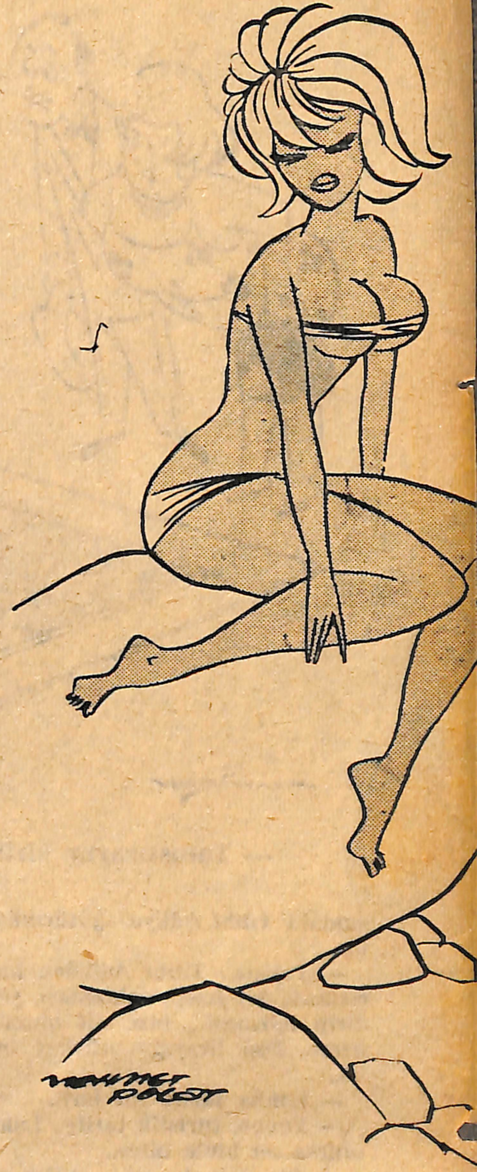
Delikanlı ziyafette fazla kaçırmıştı, yanındaki genç kıza daha da sokuldu:

— Şampanya sizi ne kadar güzelleştiriyor!

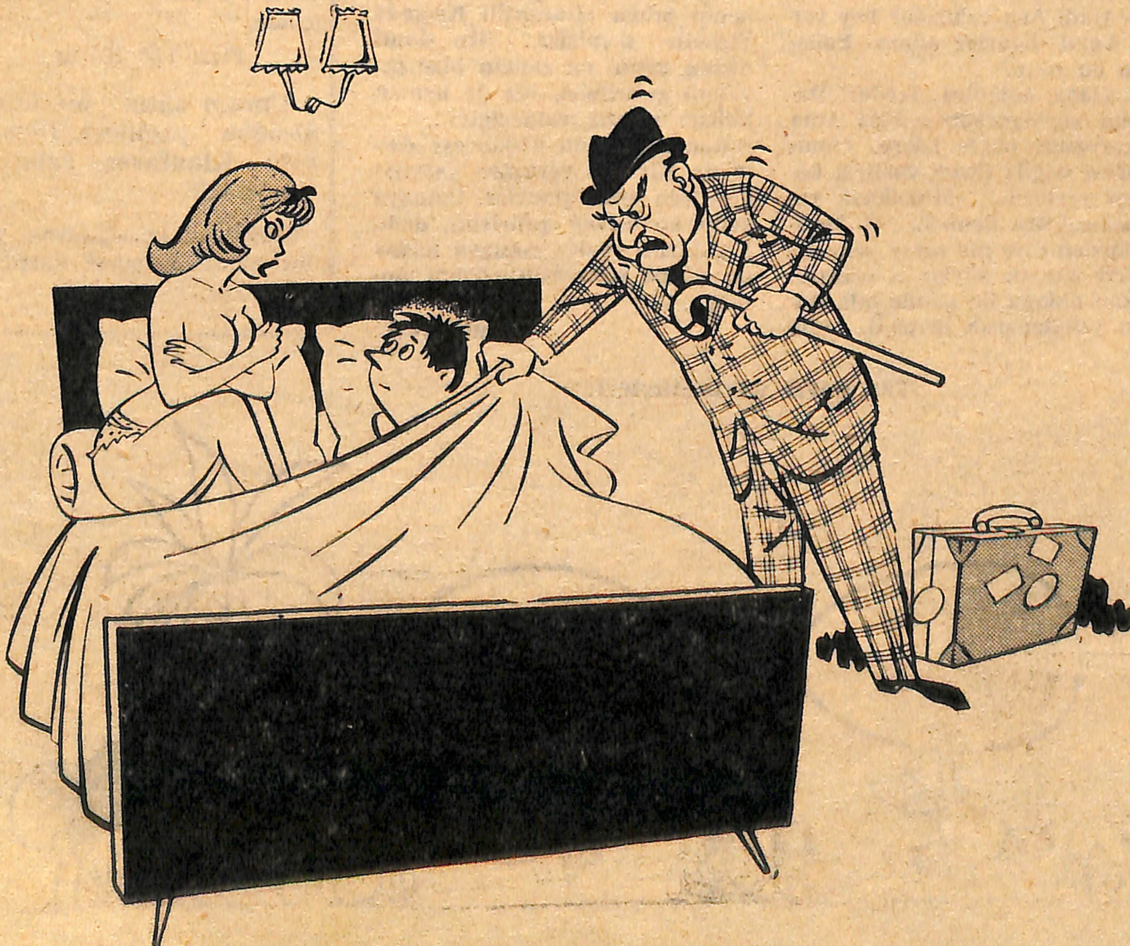
— Amma ben şampanya içmedim.

Delikanlı ona uzun uzun baktı ve:

— Biliyorum, dedi, ben içtim.

— Boğulma numaraları yapma

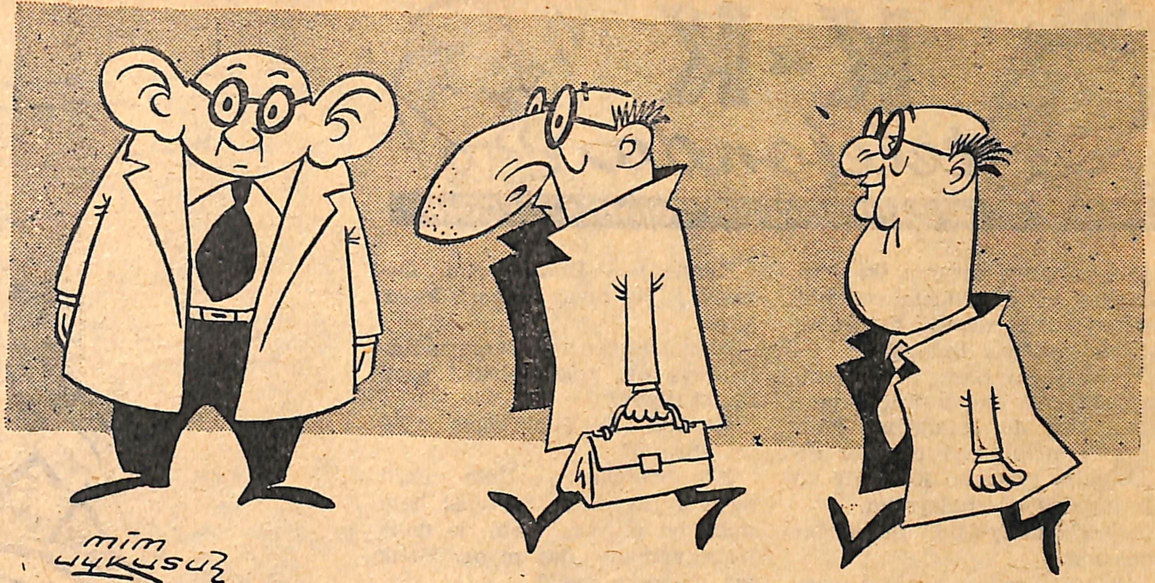
— Cevap ver bakayım! Kocam orada ne aradığını soruyor!.

— Ne olur ahbap, yo

ğına bakılırsa, evlendi herhalde!

Kulak...... Burun...... Boğaz
Doktorları toplanıyor! — Gazeteler —

Fazla mesai!

Ilık bir sonbahar günü idi.

Orman kenarındaki asfalt yoldan arabasile geçen karikatürist ve mühendis Şadi Dinççağ, bir ağacın altında birisinin yattığını görünce, yaralı veya hasta olduğunu zannederek arabasını durdurur yanına koşar, adam, yaralı filân değildir. Elini omuzuna koyup:

— Uyan arkadaş!

Diye seslenir.

Adam uykulu gözlerini açar ve Ş. Dinççağ'a sorar:

— Saat kaç?.

— Sekizi yirmi dakika geçiyor!

Orman bekçisi olan adam öfkeli, öfkeli söylenir:

— Vah, vah, bugün de mesai saatinden yirmi dakika fazla çalıştık!...

* * *

Çocuktan al haberi

Teyzesi küçük Ayten'e:

— Uslu otur, dedi, bana küçükken hep «yaramazlık edersen çirkin olursun» derlerdi.

Ayten dudaklarını büktü ve:

— Teyzeciğim, dedi, sanki uslu oturmuşsun da neye yaramış?

İmza

Aziz Nesin'e sordular:

— Niçin ressamlar imzalarını daima resmin sağ alt köşesine atarlar?

Aziz Nesin açıkladı:

— San'atseverler farkına varsın da resmi ters asmasınlar diye...

* * *

Dört kol

Biraz fazla kaçırmışlardı, iki dosttular. Biri:

— Seni, dedi, karşımda çift görüyorum.

— Ben de seni iki görüyorum...

— Öyleyse gel bir briç yapalım!

ranıma dokunma!.

— İmkânı yok... Ekim, sizden en çok faydalanacağım ay: karım annesine gidiyor!

K-K telefonda

FRANSIZ MİZAHINDAN : Tomris SEÇGİR

Dünya basını, meşhur iki K'yı, Kennedy ve Khrouchtchev'i birleştiren direkt telefon hattından aylarca siyatişle bahsetti.

Artık Beyaz Saray'ın Kremlin'le irtibata geçmesi için telefonun ahizesini kaldırmak kâfi.

Şimdi gelin hep beraber direkt hatla konuşan Kennedy ve Khrouchtchev'i dinleyelim.

Beyaz Saray'daki memurlar aralarında:

— Mister Kennedy odasının kapısını kilitledi. Moskova ile konuşacak. Ah!.. Şu yoldaşlara sert bir çıkış yapsa, atmasyonlarına artık inanmadığımızı söylese!

Kremlin'deki memurlar aralarında:

— Yoldaş Nikita, Kennedy'nin, onu direkt hatla aradığını duyunca hemen odasının kapısını kilitledi. Kendini beğenmiş Amerikalı ile acaba ne konuşacaklar? Yoldaş Nikita, bizim 4 hakikati bir söylese onlara!..

Kennedy: — Alo, Nickie!..

Khrouchtchev: — Da, sen misin John?.. Nasılsın yıldız avcısı?

Kennedy: — İyiyim!!! Ya sen koca kurt?

Khrouchtchev: — Ben de iyiyim. Kulübede ne var ne yok?

Kennedy: — Bildiğin gibi... Jackie kış için hıyar turşusu kuruyor.

Khrouchtchev: — Turşuyu tuzlu suya mı, yoksa sirkeli suya mı kuruyor?

Kennedy: — Tuzlu suya... Niçin sordun?

Khrouchtchev: — Nina sirkeli suya kurar da!.. Sirkelisi hem daha iyi oluyor, hem de daha uzun zaman dayanıyor. Balık avı ile aran nasıl?

Kennedy: — Bu pazar 8 kiloluk bir turna balığı yakaladım. Resmini de sana diplomatik evrakla yolladım.

Khrouchtchev: — Ben, şu balık avını bir türlü beceremiyorum. Geçenlerde 5 kiloluk bir sazan balığı yakalamıştım tam çekerken olta koptu, boynuma dolandı. Balık da tekrar suya düştü.

Kennedy: — Sana hep söylerim Nickie... Yedi, veya sekiz numaralı naylon ip kullan diye!.

Khrouchtchev: — Washington'da havalar nasıl?

Kennedy: — Sizdeki gibi: Üç gün yağmur, bir gün güneş!

Khrouchtchev: — Hakkın var, mevsimler değişti...

Kennedy: — Açık konuşalım Nickie, buna sebep Amerika'nın attığı atom bombaları...

Khrouchtchev: — Ne yani!.. Rus atom bombalarını yabana mı atıyorsun?

Kennedy: — Bu hafta sinemaya gittin mi?

Khrouchtchev: — Sizin filmlerden birini seyrettim... John Wayne oynuyordu.

Kennedy: — Seni koca politikacı seni!.. Ben seni bilmez miyim hiç, Jane Mansfield'in, Kim Novak'ın flimlerini kaçırmazsın!

Khrouchtchev: — Bana ne takılıyorsun?.. Ya senin onlarla yaptığın yaramazlıklar!...

İki tarafta uzun uzun gülüşmeler...

Kennedy: — Böyle protokol, elçi, konsolos, ekonomik, kültürel ateşe dertleri olmadan konuşmak ne tatlı değil mi?.

Khrouchtchev: — Evet çok güzel... Ama birazdan Ukrayna Umumî Valisi gelecek... Şimdilik Allahaısmarladık John.

Kennedy: — Hım... Tanıyorum... Şu senin minik burunlu sarışın dilberin değil mi? Haydi git koca kurt!.

Khrouchtchev: — Çav, gene görüşelim... Jacqueline'in yanaklarından öperim!

Kennedy: — Nina'ya selâm söyle!.. Bu hafta içinde seninle kafaları bir çeksek nasıl olur? Allahaısmarladık!...

Kapatırlar.

United Press ve Tass Ajansı bu görüşmelerden sonra şu müşterek bildiriyi yayınladılar:

«Bu sabah Kennedy ve Khrouchtchev direkt telefon hattıyla görüş teatisinde bulundular. Çok gizli tutulan bu konuşmada dünya sulhünün, önemli milletlerarası problemlerin ve Amerika Rusya arasındaki buzların çözülmesinin görüşüldüğü tahmin edilmektedir.»

Jean Paul Lacroix'dan
Çeviren:
Tomris Seçgir

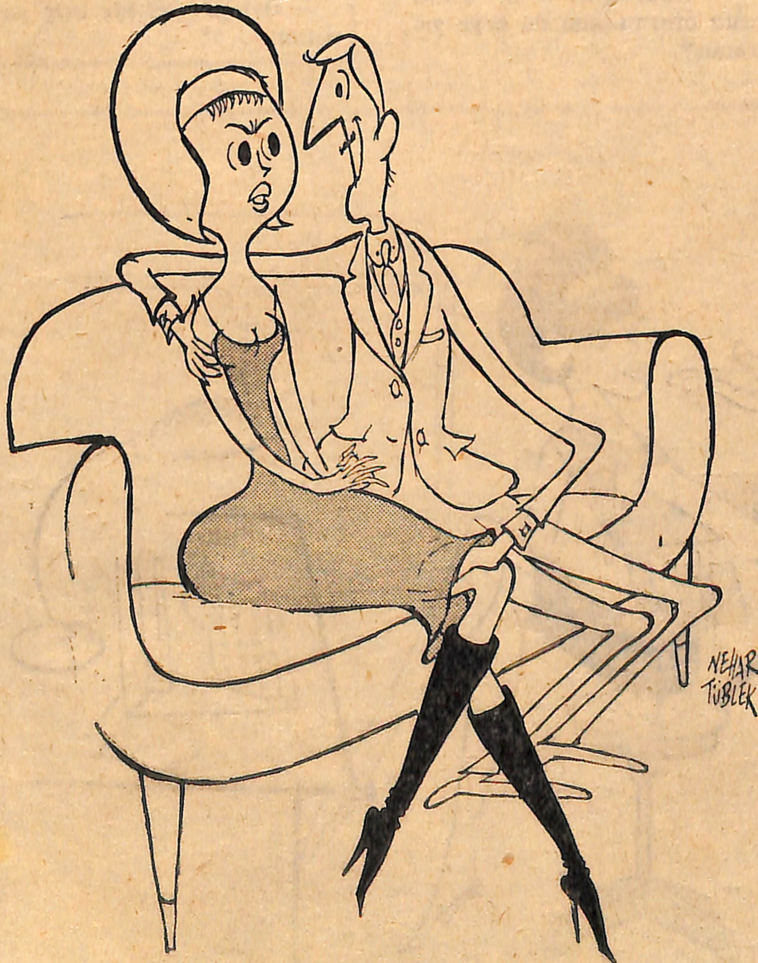
* * *

Denizyolları Liman İşletmesi 6 ayda 12,5 milyon zarar etti.
— Gazeteler —

Battı balık yan gider!

«Bu senenin modası çizme...» — Gazeteler —

— Rica ederim çizmeden yukarı çıkmayın!..

Görüş kabiliyeti!

Durenflard, bir sürü Sherlok Holmes maceraları okumuştur. Amatör polis hafiyelik istidadını göstermek için de, hiçbir fırsatı kaçırmaz.

O sabah da, içeriye giren büro arkadaşı Lemuflon'u, kartal bakışıyla süzdükten sonra:

«Azizim Lemuflon, bugün neden külot giymediğinizi, bana lütfen izah eder misiniz?»

«Ne dediniz, ne?... Külot mu giymemişim? Biraz ileri gidiyorsunuz, zannedersem... Amma da garip şey, bunu nasıl iddia edebilirsiniz?»

«Gayet basit... Çünkü pantalon da giymemişsiniz!»

Eski DEFTER den

Gül

Bey uyandı. Yan gözle, mahmur mahmur bakan karısını süzdü. Karısı da henüz gözlerini açmıştı. Pembe yanaklarını gıdıklıyan kumral saçlarını parmaklarının tarağından geçirerek, güneş ve deniz yanığı kolları ile gerindi...

Perdelerin aralığından odaya ince, parlak, altın tozu bir ışık giriyor, halıların üzerine doğru kayıyor, karyolanın beyaz keten çarşafını yalıyordu.

— Gül, şu perdeleri aç..

Gül, gözlerini tekrar yarım araladı, tekrar gerinerek kocasına istekli istekli baktı:

— Gül perdeleri açmak için yaratılmamıştır...

Bir müddet sessiz durdular. Ahmet Beyin bu sabah canı kımıldamak istemiyordu. Dün geceden yorgundu, uykusuzdu. Güneşi görse, belki kendini toplayabilecekti. Ama doğrulup perdelere uzanmak bile güç geliyordu ona.

Karısı, Gül, yanında tekrar gözlerini kapamış, başını kolları ile çerçeveliyerek yatıyordu.

— Gül, şu röpdöşambrımı verir misin?

Gül, bu sefer gözlerini bile açmadı, yatışını bile değiştirmedi:

— Gül, röpdöşambrı vermek için yaratılmamıştır...

Bu sefer Ahmet Bey gerindi, esnedi. Hani o da yataktan kalkmamaya bahane arıyordu. Fakat işine geç kalacaktı.

— Gül, bari şu saate bakar mısın?

— Gül, saate bakmak için yaratılmamıştır...

Gül, galiba hâlâ uyuyor, hâlâ rüya görüyordu. Ama Ahmet Beyin sabrı da tükenmeye başlamıştı. Eğer karısı bu tembellikte devam edecek olursa, kendisi dünyada toplanamıyacak, kalkamıyacaktı... Aksi gibi işi de vardı o gün. Mutlaka gitmeliydi. Doğruldu:

— Gül, bak bakayım, terliklerim orada mı?

— Gül, terliklere bakmak için yaratılmamıştır...

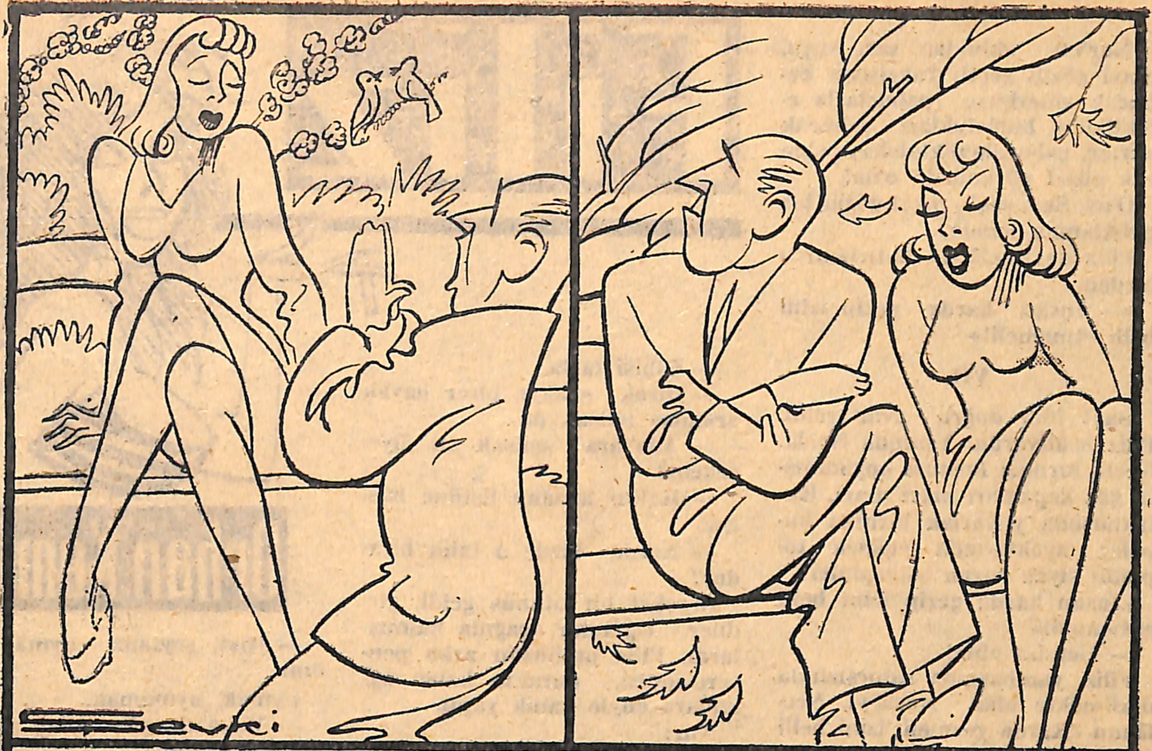
Artık çok olmuştu. Ahmet Bey, karısının ipek kombinezon altında kabarmış yarı çıplak kalçasına tatlı bir tokat yapıştırdı:

— Pekiy, Gül ne için yaratılmıştır?

Gül, kumral başını kocasına doğru çevirdi, süzgün, elâ gözlerini biraz daha süzdü ve dudaklarının ucunda şeytan bir gülüşle:

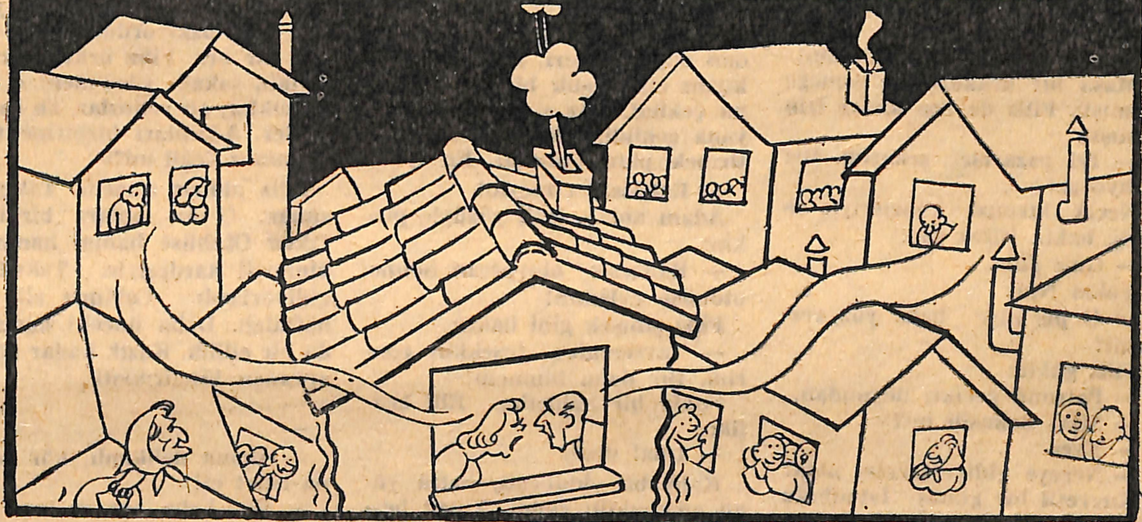
— Koklanmak işin, dedi!

Selâmi İzzet Sedes

Nişandan evvel: Erkek söyledi, kız dinledi!

Nişandan sonra: Kız söyledi, erkek dinledi!

Düğünden sonra: Her ikisi söyledi, bütün mahalle dinledi!

Saadet

Hizmetçi ile aşçı mutfakta fısıldaşıyorlar:

— Kız, seninkilerin sesi kısıldı, üç gündür kavga etmiyorlar.. Barıştılar galiba... Hizmetçi fingirdedi:

— Yok dargınlar!

* * *

Kaza

İki eski dost Galatada karşılaştılar: Geçmiş olsun İbrahimciğim, elini sarmışsın, ne oldu?

— Hiç... Geçen gece meyhaneden eve dönerken yolda herifin biri üstüne bastı!

İntihar

Eczaneden içeriye bir adam girdi: Çirkin mi çirkin, biçimsiz mi biçimsiz.

— Bir kutu morfin, iki kutu uyku hapı: Doridon...

— Kabil değil, reçetesiz veremem.

Müşteri kızdı:

— Bana bak, dedi, ben hiç kendisini öldürecek adama benziyor muyum?

Eczacı hazin hazin boynunu büktü:

— Vallahi ben sizin yerinizde olsaydım bir dakika durmazdım!

NAZİRE!

— Bayburtlu Zihni gibi —

Çiftlikte kalmamış sığırla manda,
Meradan kaldırmış kurtlar buzağı!
Kurnalar boşanmış yıkık hamamda,
Tellâklar toplamış tası tarağı!

Dışımız kalaylı, içimiz tavsız,
Ateş dedikleri yanar mı kavsız?
Kaşıktan ne çıkar zerde pilâvsız?
Kaymaksız yenilmez dilber dudağı!

* * *

Yelkenin kopuşu direkten değil,
Kayığın batışı kürekten değil,
Ah eden çok ama yürekten değil,
Virane ülkenin akar saçağı!

Nargile misali çok etme gurgur,
İstanbul Türkçesi değildir Uygur!
Pirincin yerini tutar mı bulgur?
Hiç kavun olur mu çerkes kabağı!

Şairin kalemi değilse olgun,
Her kafiye böyle düşer mi dolgun?
Vekilleri sanır bu dehr-i dûnun
Tavşan bıyığını kuzulağı!

Fazıl Ahmet

Orhan Kemâl

Nur'un aklından sarı saçlı, mavi gözlü geçti. Taksitçiye çabucak giderlerse pabuçlarla eteklikleri, bulûzlukları çabucak alırlar, çabucak dikinirler, çabucak güzel görünürdü o'na!

O'na. Sarı saçlı, mavi gözlü bir gıdıklanma içinde..

Filiz de Neclâ'yı hatırlamıştı birden:

«— İnsan karda gezip izini belli etmemeli!»

VII.

Saat bire doğru Nur geldi. Filiz bekliyordu. Yanında Neclâ. Neclâ kırmızı kırmızı boyanmıştı, göz kapakları mavi mavi. Kulaklarında yuvarlak kırmızı küpeler, ayaklarında yüksek topuklu siyah rugan iskarpinler.

«İnsan karda gezip izini belli etmemeli!»

— Geldim abla!

Filiz, yanıbaşında sabırsızlıkla dikilmekte olan Neclâ'yı, Neclâ'nın «Karda gezmeli, izini belli etmemeli!» sini düşünüyordu. Müteahhit mühendis patronu açık mavi hususisiyle gelip alıyordu Neclâ'yı cumartesileri.

Nur'a baktı:

— Geldin mi? Haydi çıkalım!

Maşa bir arkadaşıyla yemeğe gitmişti. Filiz de üçe kadar izin almıştı.

— İyi pazarlar şekerim. Biz gidiyoruz!

Neclâ kırmızı küpeleriyle sinirli, baktı. Biraz geç:

— Güle güle.

Yolda Nur:

— O pis niye bana yüz vermedi?

Filiz güldü:

— Patronu gecikti de ondan.

— Mavi hususili mi?

— Evet.

— Nereye gidiyorlarmış abla?

Kuvvetli bir güneş İstanbulu yakıyordu. Dolmuş durağına geldiler. Durakta gene yakın işyerleriyle dairelerin inceltilmiş bıyıklı, cin bakışlı delikanlıları, gözü hâlâ çöplükte orta yaşlılar, hattâ hızını alamamış elli, altmışlıkları.

Önce çapkın, kuvvetli bir ıslık. Sonra Akua-velva kokulu bir iç çekiş. Filiz sertçe döndü: Bir ellilik. Saçlarının yarıdan çoğu ağarmış.

— İki bacı yan yana dayanabilir misin?

Nur anladı, gülüverdi. Filiz kızdı:

— Yılışıklığı bırak!

Yan gözle, kaçamak baktı: Yirmi beş sularında, inceltilmiş simsiyah bıyıklı. Yanındaki de inceltilmiş bıyıklıydı ama siyah değil, kumral:

— Hava poyraza çeviriyor!

— Aldırma! İki bacı...

— Sonra?

— Sonrası yok. Hava gerçekten de poyraza çevirdi. A a.. peki ama şekerim, sonu neden mesut bir evlenmeyle bitmesin?

Nur gene elinde olmıyarak gülüverdi.

Kumral bıyıklı:

— Hiç canım. Bütün saadetler mesut tesadüflerden doğmamış mıdır?

— Ulan filozof gibi konuşuyorsun!

— Gibisi fazla.

— Bırak şakayı, birer bayan arkadaş bulsak da...

— Ada'lara açılsak mı diyeceksin?

— Kaldır ayağını üstüne bastın!

— Nerde bizde o talih birader?

Bereket bir otobüs geldi, girdiler. Oğlanlar aşağıda kalmışlardı. Filiz otobüsün arka penceresinden, durakta kalan oğlanlara eliyle nanik yaptı.

Nur:

— Niye yüz vermedik sanki?

Filiz ciddileşti:

— Önüne gelene yüz verirsen...

— Ne olur?

Karşılık verecekti, arkasından dayanan biri. Döndü: Kaba kıyım elli beşlik bir adam. Yana çekildi. Az sonra gene. Bu yana çekildi. Nur'la yer değiştirmek para etmezdi. En iyisi:

— Rahatsız etmeyin!

Adam ablak, terli yüzüyle pişkin:

— Rahatsız oluyorsan binme otobüse evlâdım!

Filiz şimşek gibi baktı:

— Tavsiyenize teşekkür ederim. Bir daha binmem!

Solda bir kahkaha. Elli beşlik:

— Oha! dedi.

Kahkaha ciddileşti, hattâ yüzü adamakıllı asıldı. Yirmi beşle otuz arasının acar genç adam öfkesi titremeğe başladı gözlerinde:

— Bana mı söylüyorsun?

Arada adamlar vardı, bir kocakarı:

— Hişt, şeytana uyma evlâdım.

Uymak, uymamak..

— Müsaade edin, Allah aşkına müsaade edin!

— Edin, dedi ellilik. Edin de gelsin bakalım!

Kocakarı Nur'la Filiz'e yiyecek gibi bakıyordu. Başını salladı bir ara. Filiz ürktü karının bıyıklı, sakallı yüzünden: «... Ah kancıklar, ah yellozlar, ah fingirdekler. Adamları birbirine takıyorsunuz değil mi?»

Filiz aldırış etmedi. Takışmasınlar. O mu onları birbirine taktı? Otobüse hanım hanımcık binmişti kardeşiyle. Taksitçiye gidiyorlardı. Cebinde elli lira haftalığı. Daha önceki haftadan da bir ellilik. Kazık kadar adam, arkadan bindirmişti.

— ......

— ...

— Uyma delikanlı, kör şeytana lânet et!

— Bey baba, sen de kısa kes!

— Kim bey baba?

— Ağırına mı gitti?

— ....

— ...

Filiz'le Nur, taksitçiye en yakın durakta indiler. Ellilikle otuzluğun takışması, bıyıklı sakallı kocakarı filân otobüste kalmışlardı. Güneş dolu, sıcak caddelerle ara sokaklardan hızla geçerlerken lâflar uçuşuyordu sağdan soldan:

— Şişt, yavrum!

— Yeyim!

— Temiz birer ellilik ederler!

— Sağdakine bir yüzlüğüm var helâlinden!

«Sağdaki» Filiz'di. Gene şimşek gibi bir nefret fırlattıysa da hoşuna da gitmedi değil. Demek helâlinden yüzlük verecek adamın yanında Nur'dan bir kat daha değerliydi? Nur'sa kızmıştı. Her zaman, her yerde böyle oluyordu. Oysa ablasından kiloca daha ağırdı, boyca uzun. Üstelik gözleri yeşil yeşil. Haminnesiyle annesinin bir gün Nur'dan habersiz konuşmalarını işitmişti: «... Doğru, Nur daha alımlı, çalımlı ama, Filiz'in cilvesi mi, albeni'si mi daha çok ne bileyim anne? Sokağa çıkmıyor mu, herkesin gözü onun üstünde!»

«Kocadan yana talihi açık da ondan.»

«Doğru.»

«Doğru ama, anne olup başını ne diye bağlamıyorsun?»

«Beni anne yerine koyduğu var mı?»

«Niye?»

«Şimdiki kızlar, en çok da Filiz, dokuz doğurmuş Osman anası. Bilmedikleri yok. Öyle her önüne çıkanla evlenemezmiş. Sevebileceği, anlaşabileceği biri olmalıymış. Para herşey değilmiş...»

«Hasbaaaaam!»

«Evet ama, gel de anlat..»

«Yarın elin oğlu avucunun içine aldı mı...»

«O da oturacak herkes gibi ama, hani o elin oğlu?»

«.........»

«...»

Güneş dolu caddeler, sokaklar. Mısır çarşısının en sıcak günlerde bile serin alacasında yavaşladılar. Bütün yollar böyle olmalıydı. Camekânlar dolusu kumaşlar. Renk renk kumaşlar, mavili, sarılı, kırmızılı, pembeli basmalar, poplinler...

«Allı verelim, morlu verelim, yeşilli verelim, sarılıverelim...»

Mahmutpaşa pazarı için yıllarca önce annesinden duymuş, katıla katıla gülmüştü.

«Ne ne anne? Bir daha söylesene!»

Anne o zaman on yaş daha genç. Nazlanmamıştı:

«Allı verelim, morlu verelim, yeşilli verelim, sarılıverelim. Açıksa koyuverelim!»

Gerçekten de sağlı sollu dükkânlarında alların, morların, yeşil, sarı, eflâtun, mavilerin köpük köpük, türkü türkü kabardığı dükkânlar.

— Ay abla eflâtuna bak!

— Baktırma beni Nur, yürü doğru yoluna!

— Ama Filiz, çok güzel..

Sen misin?

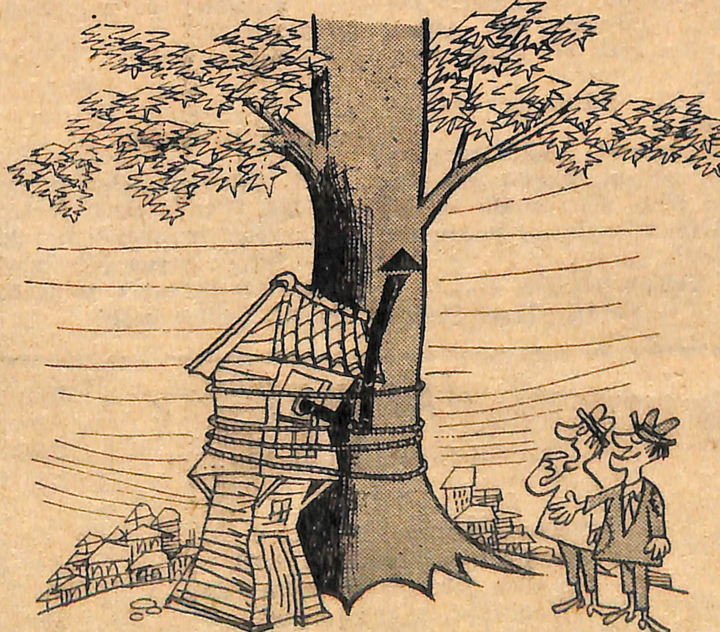
— Bayan, küçük bayan, abla, hişt abla. Bir dakika, bir dakika nolursunuz...

Karşıdan biri:

— Ondakini beğenmedinizse bende daha iyisi var!

(Devamı var)

Depremden bazı evler yıkıldı. — Gazeteler —

— Ben işi sağlama bağladım!

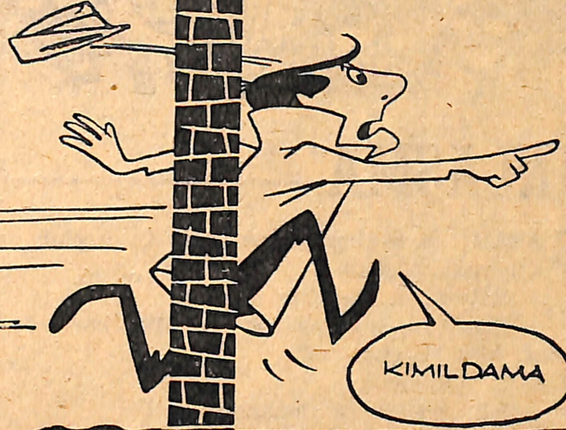
GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

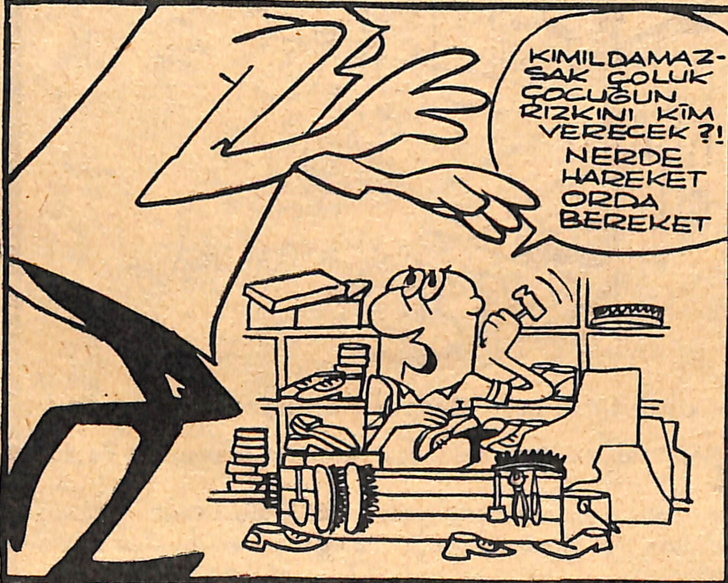
Yalçın Çetin

TAHKİKAT İÇİN İYİ BİR BAŞLANGIÇ NOKTASI OLA BİLİR BU!.. ŞİMDİYE KADAR NİYE DÜŞÜNMEDİM SANKİ!.

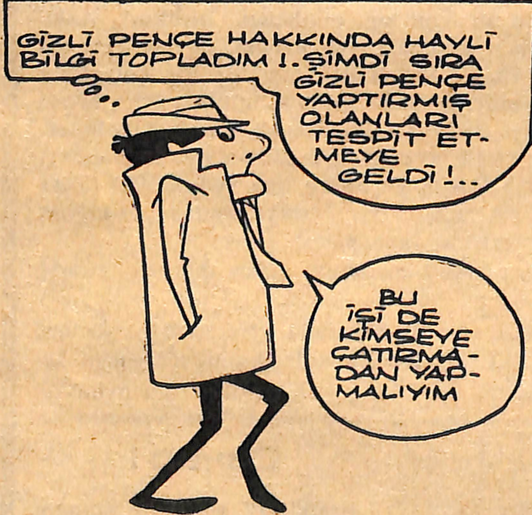
NAZİK HAFİYEYİ YERİNDEN HOPLATAN ŞEY BİR KUNDURACI VİTRİNİNDE OKUDUĞU YAZIDIR : **GİZLİ PENÇE YAPILIR**

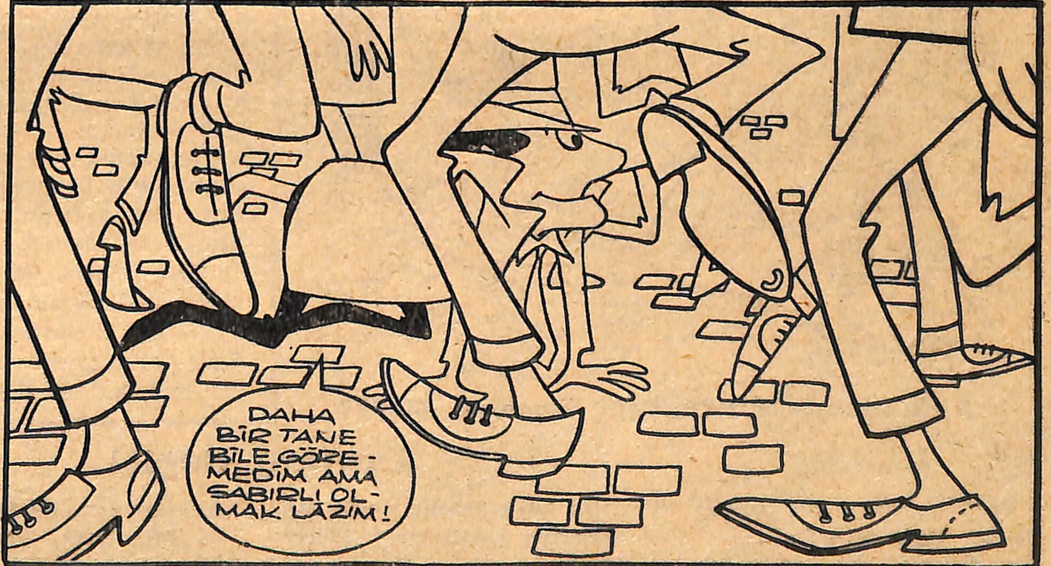
İYİ KUNDURACI
GİZLİ PENÇE YAPILIR

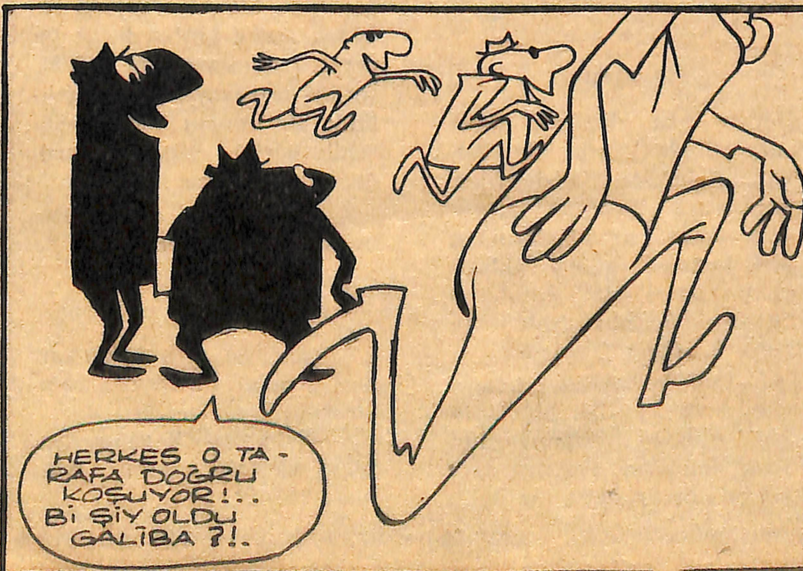

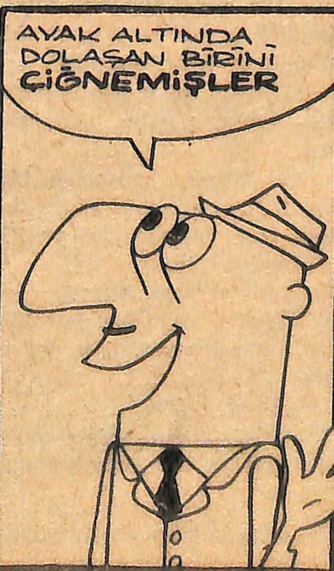

DEVAMI VAR

MiLLETLER GüLüYOR

ANLAŞMA

SARAH odaya girer girmez Mac İntosch'un boynuna atıldı, ağlamağa başladı:

— Babacığım, çocuğum olacak!...

— Sende hiç utanma yok mu? diye haykırdı ihtiyar yahudi, babası kim bu çocuğun?...

— Sig. Bonanno.

— Kim bu Sinyor Bonanno?

— Bir katolik...

— Demek sen, Sarah, bir katolikle seviştin, şimdi de ondan çocuğun olacak ha?!...

— Evet!!...

Kızgınlığı her dakika biraz daha artan Mac İntosch Sarah'a:

— Tabancamı ver! dedi, o'nu öldüreceğim!...

Kızın verdiği adrese gidince, Mac İntosch karşısına New-York'un en muhteşem binalarından biri çıktı. Bu elli katlı bir «Gök Tırmalayıcı» idi. Her katında asılı tabelâlarda «Sig Bonanno ve Ortakları» yazılıydı...

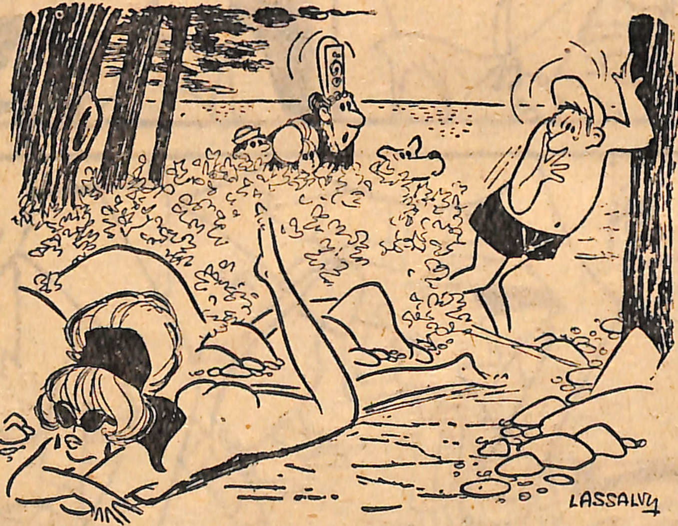
Mac İntosch kızgın, fakat biraz da hayran hemen Sig. Bonanno bürosunun bulunduğu kata çıktı.

Yazıhanede Sarah'ın babasını, genç ve çok yakışıklı bir adam karşıladı, nazik bir tavırla:

— Benimle görüşmek istiyormuşsunuz! Buyrun! dedi.

— Sizden hâmile kalan Sarah'ın babasıyım!

Müşkül mevkide kalan Sig. Bonanno ellerini uğuşturdu sonra:

— Niçin ağaca yaslandın Pol?.. Başın mı döndü?

— Gürültü etme... Radyoyu dinleyemiyorum!

— Beyefendi, bir hâta oldu, dedi, kızınızla evlenmeme de imkân yok...

Mac İntosch hemen elini cebine attı, tabancasını çıkardı, namluyu tam Sig. Bonanno'nun kalbi hizasına getirdikten sonra konuştu:

— Nasıl? Sarah'la evlenmiyecek misiniz?

— Rica ederim önce şu oyuncağı elinizden bırakın!.. Anlaşalım. Mevkiimden, dolayı kızınızla evlenemem, ayrıca ben evliyim, çocuklarım bile var!... Sarah çok cici bir kız kolaylıkla mes'ut bir izdivaç yapabilir. Küçüğe gelince, bütün masraflarını üstüme alıyorum. En iyi dadılarla büyüyecek, meşhur kolejlerde, üniversitelerde okuyacak, fransızcayı, almancayı italyancayı ana dili gibi konuşacak... Çocuk ve Sarah için ayda 10.000 dolar vereceğim. Ayrıca size de, üzdüğüm, buraya kadar yorduğum için, 10.000 dolarlık bir yardım yapacağım!

Mac İntosch bu pazarlıktan memnun, dışarı çıkacağı sırada birden geri döndü:

— Sig. Bonanno, dedi, son bir şey daha öğrenmek istiyorum. Eğer Sarah'ın çocuğu ölü doğarsa bu anlaşma ne dereceye kadar muteber olacak?!...

Lâtife

Bernard Shaw kur yaptığı kadına şöyle diyordu:

— Güzelliğinizi anlatacak kelime bulamıyorum!...

— Ne yazık ki ben, sizin için aynı şeyi söyliyemiyeceğim!..

— «Ziyanı yok...» der Bernard Shaw, «Siz de benim gibi yapın... Yalan söyleyin!

* * *

Meşru eşi!

Nis'deki palais de la Méditerranée'de, Francis Rico, metresi ile beraber bulunan bir adamı göstererek şunları söyler:

— Kadıncağızı o kadar aldatıyor ki, herkes metresini asıl karısı sanıyor!

Zamanı değil!

İki koyu katolik yolda birbirlerine rastlarlar: Pierre sorar:

— Bir şey duydum Alfredo, doğru mu? Sen artık Allaha inanmıyor muşsun?

— Şimdi bu bahsi kapatalım, başka şeyler konuşalım...

Der Alfredo... Aradan bir kaç hafta geçtikten sonra iki dost yine karşılaşırlar ve Pierre tekrar sorar:

— Söyle bana Alfredo; artık dinsiz olduğun, katolikliğe filân inanmadığın doğru mu?

— Evet doğru!...

— Peki, geçen soruşumda niye bu cevabı vermemiştin öyleyse?...

Alfredo dehşetle irkilir:

— Tam Noel yortusunda öyle soru sorulur mu Pierre?...

* * *

Çoraplar!

Karı koca düğüne dâvet edilmişlerdi. Büyük bir titizlikle giyindiler, süslendiler. Toplantıya gittikten yarım saat sonra arkadaşlarından biri, kadının yanına yaklaştı ve kocasının bir çorabının kırmızı diğerinin siyah olduğunu kulağına fısıldadı.

— Ben de hayretler içindeyim, dedi karısı, bir türlü işin içinden çıkamıyorum! Evde bunların tıpatıp aynı bir çift çorap daha var da!...

Cevap!

Kızılderili yerliler dumanla bir tepeden öbür tepeye işaret veriyorlardı. Bu haberleşme bir süre devam ettikten sonra birden karşı tepeden muazzam bir infilâk işitildi ve havaya mantar şeklinde bir duman bulutu yükseldi; beriki tepedeki kızılderili arkadaşına döndü:

— Al bakalım, dedi, şimdi buna ne cevap verirsin?..

* * *

Salça

Küçük Jim altı aylık kardeşi Sam'ın odasından bağırıyordu:

— Baba, çabuk salça, tuz, biber ve çatal getir... Sam ateşe düştü!..

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

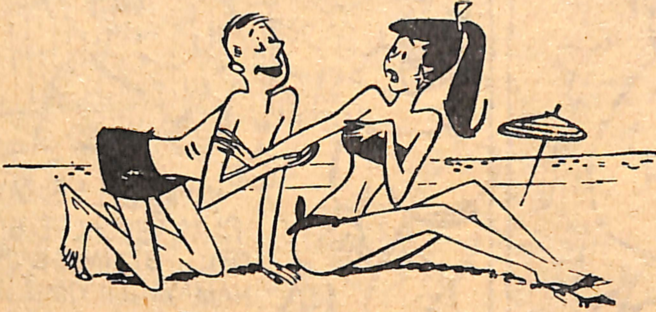

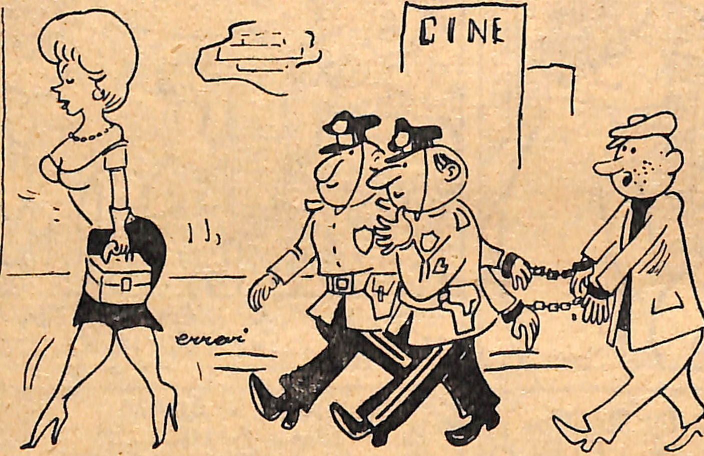

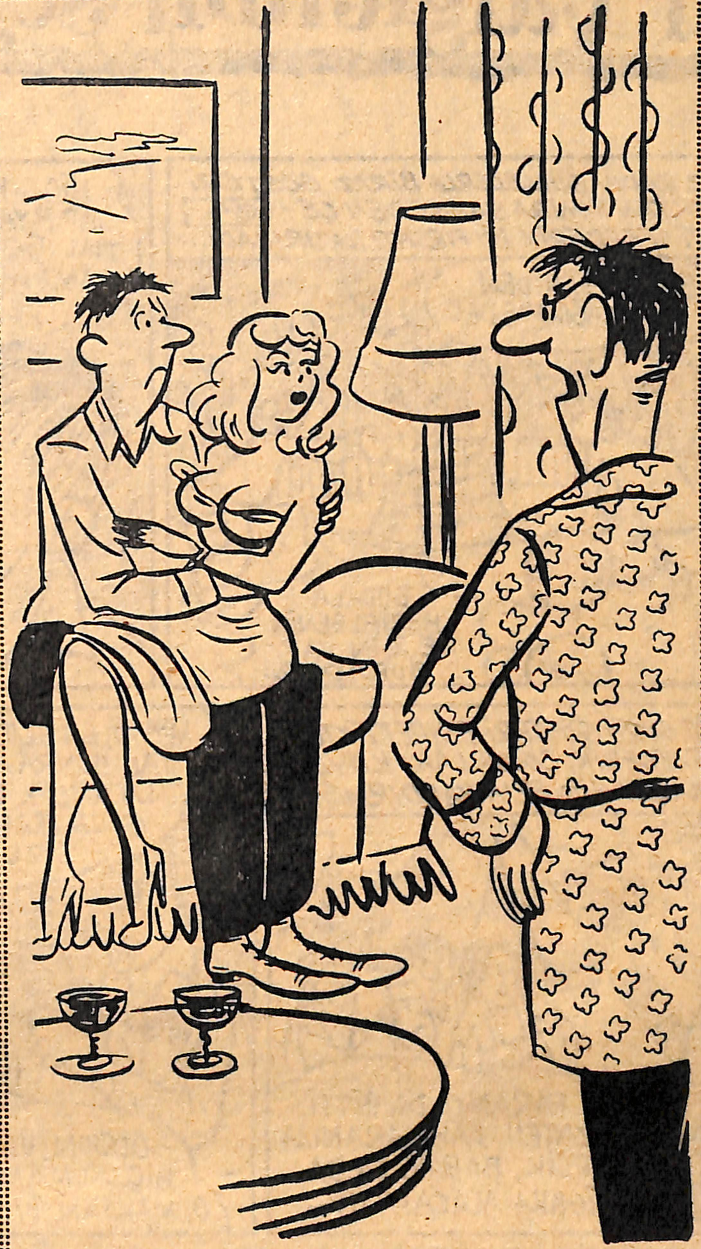
Dünya Karikatürleri

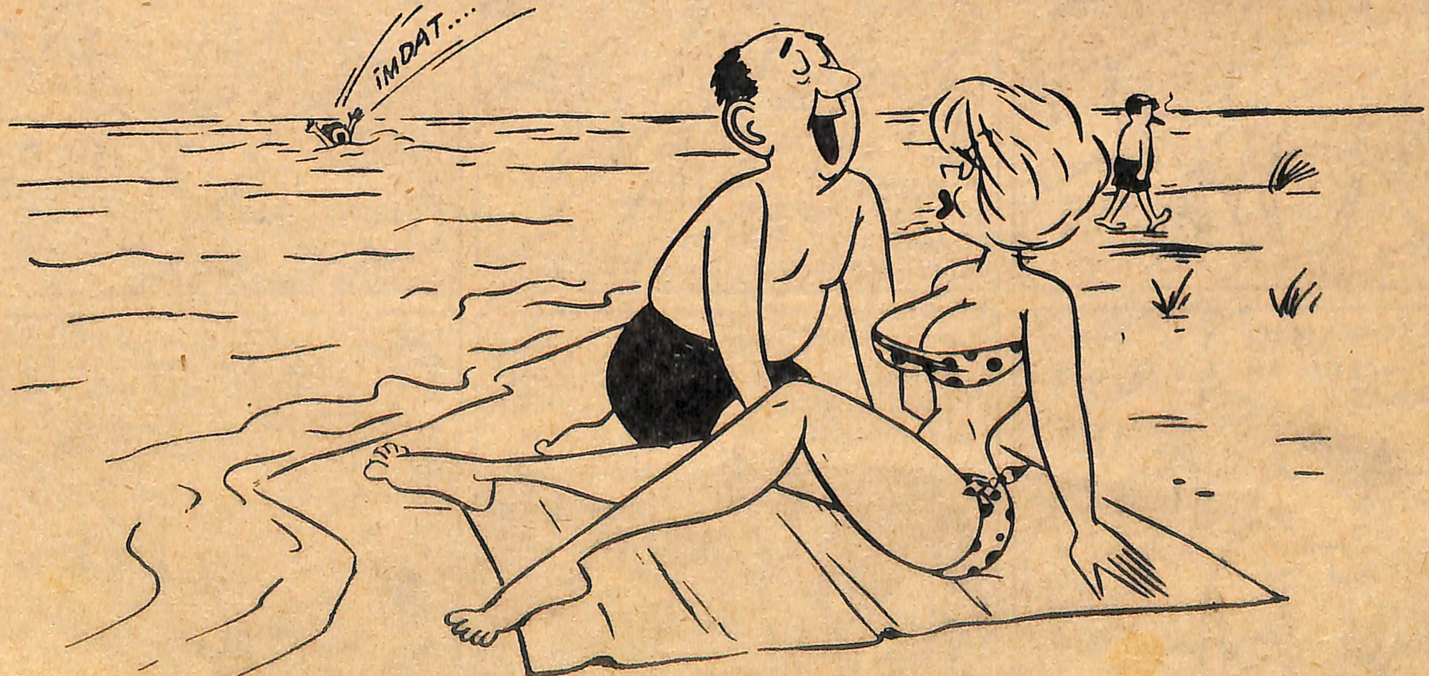
—BANA PARMAĞINLA DOKUNURSAN ANNEMİ ÇAĞIRIRIM...
—HİÇ PARMAĞIMLA DOKUNUR MUYUM, ŞEKERİM ?..

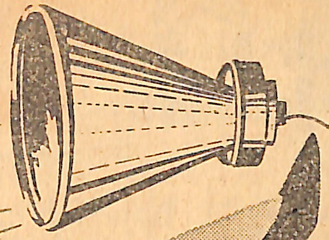
—AFEDERSİNİZ AMA BAYLAR, HAPİSHANE O TARAFTA DEĞİL...

—DELİKANLI, ANNEN BU SAATE KADAR NERDE KALDIĞINI MERAK ETMEZ Mİ SENİN ?

—KUZUM, SİZ EVLİ DEĞİL MİSİNİZ ?
—EVET EVLİYİM AMA, KARIM BOĞULMAK ÜZERE!

parazitler artık kesildi

çünkü !..

KAÇMAZ Çorap Türkiyede ancak KAZOVA Fabrikaları tarafından yapılmaktadır.

DİKİŞLİ Hermin KAÇMAZ

Kazova

Giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi: Kazova mağazalarından ve büyük tuhafiyecilerden ısrarla arayınız.

Uadar Reklam

İlancılık 5230 251

Türkçenin
En güzel şiirleri:

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç

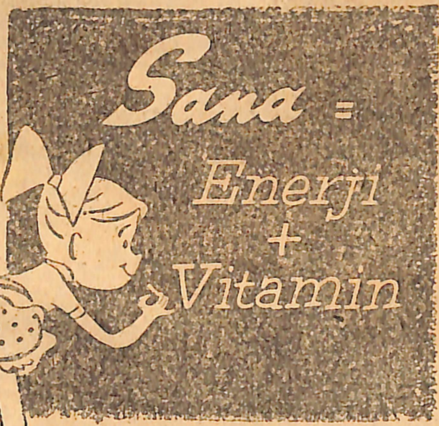

* Yusuf Ziya Ortaç, bir ömür boyu yazdığı şiirlerin en güzellerini seçti ve bu kitapta topladı.
* Hece vezninin ve güzel Türkçemizin ilk trajedisi olan «BİNNAZ» bu kitaba eklenmiştir.
* Karton kapak, beş renkli kuşe kuvertür, en iyi kâğıt, iplik dikiş. Fiatı 5 lira.
* Satış merkezi:

AKBABA YAYINEVİ
Divanyolu, Klodfarer caddesi,
No: 8-10 — İSTANBUL

Ak 253

GRAFİKA

İlancılık - 5017 252

100 gr. SANA'da insanı sıhhatli ve mukavim yapan 2000 ünite A vitamini ile sağlam dişler ve kuvvetli uzuvlar temin eden 100 ünite D vitamini vardır.

Her sabah çocuklarınıza bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek ile kahvaltı ettirirseniz, gelişmeleri için elzem olan gıdayı vermiş olursunuz.

Ve SANA'nın nefis tadı, eşsiz kokusu sayesinde ekmek ve yemekler lezzetli olur.

S 277

Sana

ağıza tat, vücuda sıhhat!

Reklâmcılık - 4136 - 254

Akbaba

—HEMEN UÇAK YOK MU?.. OTELDE KALMAK İSTEMİYORUM...
—CANIM MERAK ETMEYİN, SİZİ OTELDE YATIRMAM!

—SEKRETERLİK İMTİHANINDA MÜDÜRÜN SORULARINA NE CEVAP VERDİN?
—HEPSİNE "PEKİ„ DEDİM!

—ANNENİ GÖRÜNCE HATIRLADIM: KARPUZLARI BUZ DOLABINA KOYDUN MU?